

Suriye'ye sefere, seferde zafere **HAYIR!**

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

THY'de ve Texim Triko'da direnişler sürüyor

sayfa 5

Ekim 2012 / Sayı: 36

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

2017

AKP kongresi 2023 dedi. Erdoğan hızını alamadı 2071'e kadar gitti. Bu iki tarih sorunların çözümünde iki yöntemdir. 1923 Cumhuriyet'in ilanı, sorunların burjuva sınıfa dayanarak kapitalist yolla çözülmesini temsil ediyor. 1071 Malazgirt ise savaşları ve fetihleri anlatıyor. İki yöntem de çözümlerin değil sorunların kaynağı olmuştur.

Erdoğan rakamları art arda sıralayıp başarılı olduklarını anlatıyor ama çarpıtıyor. Hep ortalama rakamlardan bahsediyor, hep Türkiye'nin dibe vurduğu 2001 krizinin rakamlarıyla bugünü karşılaştırıyor. Peki ya bugün ne oluyor? Büyümede yavaşlama, yatırımlarda daralma, ihracatta azalma, bütçede açık. Ekonomi tökezliyor.

Üstelik bütçe açığının nedeni işçiye, emekçiye verilenler, eğitime, sağlığa harcananlar değil içeride AKP'nin Kürt sorununu çözmemesi yüzünden yükselen savaş ve Suriye'de emperyalizm adına örtülü örtüsüz ödeneklerden harcanan milyar dolarlar.

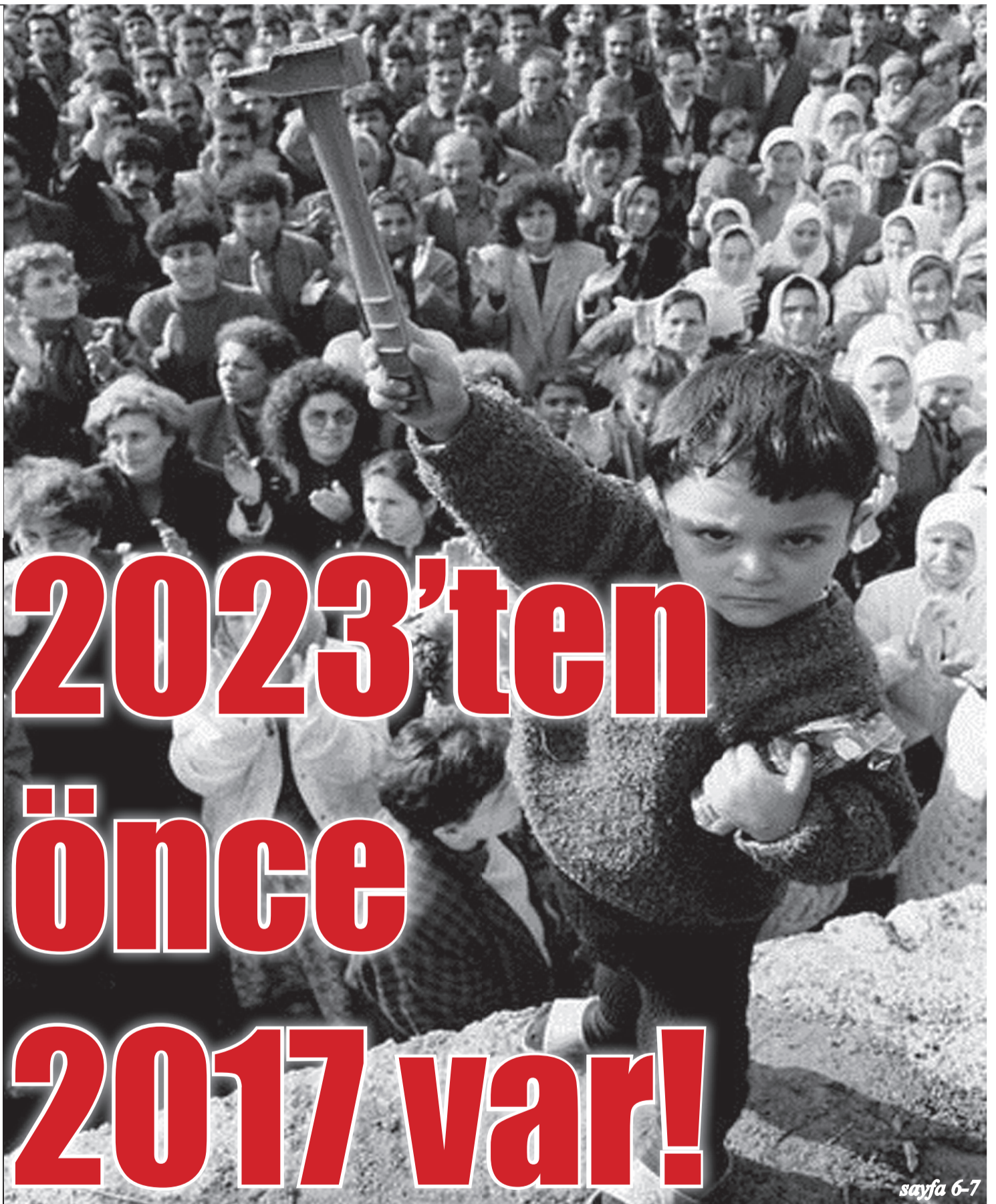
Kürt sorunu her gün canlara mal oluyor, kan akıyor. Faturayı hem canıyla hem malıyla emekçi halk ödüyor. AKP'nin emperyalizm yanlısı fetihçi politikası Suriye'de sadece kan, ölüm ve yoksulluk vaat ediyor. İşçinin gözlüğü ile bakıldığında **AKP'nin bilançosunda başarı değil başarısızlık yazıyor.**

İşte AKP'nin kapitalist 2023 yolu! İşte AKP'nin fetihçi 2071 yolu! Ama başka bir yol daha var.

2023'ten önce 2017 var! 2017 kapitalizme karşı sosyalizmin yoludur. 1917 büyük işçi sınıfı devriminin, Ekim Devrimi'nin 100. yıldönümüdür. İşçinin emekçinin isyanını simgeler. Akdeniz'in güneyinde Araplar'ın kuzeyinde İspanya'nın işsiz gençliğinin, Yunan işçisinin ayaklanmasıdır. Kapitalist anarşiye karşı ekonomik planlamadır. Bütçeyi işçiye göre ayarlamaktır. Ayağı yorganına göre uzatmak değil, yorganı patronun elinden alıp tüm halkın üzerine örtmektir. Fetihe çıkmak değil, dünya devrimidir. Emperyalizme hizmet değil emperyalizmi kovmaktır. Ulusları ezme, sömürgecilik değildir, ulusların, dillerin eşitliği halkların özgürlüğüdür. Kürtleri değil, Kürt sorununu çözmektir 2017.

En önemlisi de 2017, 2023'ten de 2071'den de önce gelir. Kapitalist barbarlığın yıkımı gelmeden evvel işçi sınıfı ve emekçilerin devrimi gelecektir. DİP ve tüm dünyadaki yoldaşlarımız Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu bunun için mücadele etmektedir.

Gerçek

2023'ten önce 2017 var!

sayfa 6-7

Devrimci İşçi Partisi'nin, Mısır'ın devrimci halkına çağrısı

2

İçi de dışı da çürümüş bir hükümet!

3

Arap sonbaharı ya da kışı değil, Arap yazı geliyor!

11

Devrimci İşçi Partisi'nin çağrısı:

Mısır'ın devrimci halkına!

Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin, Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan'ın partisi AKP'nin kongresine katılması gündemde. Türkiye'nin iktidar partisinin, yeni Mısır'ın görünürdeki temsilcisine yapmış olduğu bu davet sembolik anlamı bakımından çok çarpıcıdır. Mısır halkı 2011 Arap devriminin en önde gelen temsilcisidir. Bu davet, Erdoğan'ın partisinin ve daha genel olarak Türkiye devletinin Arap devriminden doğmuş olan yeni rejimleri, özel olarak da Mısır'daki yeni rejimi hegemonyası altına almaya çalıştığını göstermektedir. Muhammed Mursi'nin Erdoğan'ın ve partisinin açılımına mukabele ederek bu daveti kabul etmesi de aynı derecede manalıdır: Mısır'ın yeni yöneticilerinin, yani Müslüman Kardeşler'in kapitalist emperyalizme bağlılık yönünde Erdoğan'ın tuttuğu yola girmeye hazırlanmakta olduğunu göstermektedir.

Devrimci İşçi Partisi (DİP), Mısır'ın devrimci halkını ve örgütlerini, iletişim, işbirliği ve ortak faaliyet amacıyla ve iki ülkeyi muhafazakâr ve emperyalizme işbirliği içindeki hükümetler yönetiminde birleştirme yönündeki bu girişimi mahkûm etmek üzere ortak kanallar yaratmaya çağırır. Kuşkusuz, Mısır ve Türkiye karşılıklı olarak kardeşçe bir araya gelmelidir. Ama ne uğruna? İki ülkenin kapitalist sınıflarına hizmet etmek ya da ezilen uluslara karşı emperyalizmin tarafında yer almak ya da Siyonizm'le uzlaşmak için değil. Hayır, iki ülkenin işçi sınıflarının ve yoksullarının çıkarları, Ortadoğu'da yeni bir devrimci düzen kurmak üzere işbirliği yapmalarını gerektiriyor.

Hiç kimse hayal görmesin: Pazarlama amacıyla yaratılan imaja karşıt olarak, Erdoğan Ortadoğu'nun emekçileri ve ezilenleri için bir kahraman olamaz. Uluslararası politikadaki konumu, özü itibarıyla Türk İslamcılığının emperyalizmle uzlaştırılmasıdır. Siyonist devletin temsilcileriyle

giriştiği dalaş bile, İsrail'in Ortadoğu'daki amaçlarına meydan okuyan gerçek bir uyumsuzluktan çok, içeride ve Arap Ortadoğu'sunda kendi prestijini yükseltmeye dönük bir manevradır. İç politikada, Türkiye'nin kapitalist sınıfının çıkarları uğruna işçilere ve yoksullara karşı apaçık bir savaş vermektedir. Bir yandan Filistinlilerin yaşadığı felakete demagojik biçimde duyarlılık gösterme iddiasında iken, bir yandan da Kürt halkının çocuklarının katledilmesi söz konusu olduğunda en ufak bir tereddüt geçirmemektedir. Geçtiğimiz Aralık ayında, çoğu gençlerden oluşan 34 silahsız kaçakçının hava kuvvetlerince kasıtlı olarak bombalama yoluyla öldürülmüş olduğu Uludere (Roboski) olayı bunun en iyi örneğidir. Bu yüz kızartıcı katliam konusunda bugüne dek tek bir kişiden bile hesap sorulmuş değildir.

Erdoğan hiç de Arap devriminin ve Arap halkının dostu falan değildir! 2010 Aralık ve 2011 Ocak aylarında Tunus işçi gençliğinin bir aya yakın süren ayaklanması esnasında, Erdoğan Bin Ali rejimini eleştirmek için ağzını dahi açmamıştır. Ocak-Şubat 2011'de, Mısır kitleleri Tahrir meydanını doldurup eski rejimin uşaklarıyla kahramanca çarpışırken Erdoğan Mübarek'e devrime karşı nasıl ayakta kalabileceği konusunda akıl veriyordu. 2011'in Mart ila Ağustos ayları arasında, Beşar Esad Suriye'nin ayaklanan halkını katlederken Erdoğan dışişleri bakanını ve istihbarat şefini tekrar tekrar Şam'a yolluyor, Esad'a bu durumdan nasıl çıkabileceği konusunda danışmanlık yapıyordu. Ağustos 2011'den bu yana ise, Suriye'de ABD emperyalizmine hizmet eden güçleri örgütlemekle ve onlara ev sahipliği yapmakla meşgul.

Günümüzde ABD emperyalizmi onu Arap devrimini kontrol altına almak amacıyla kullanıyor. ABD, uzun yıllar boyunca Müslüman Kardeşleri düşman ola-

Aşağıdaki bildiri Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin AKP Kongresi'ne davet edilmesi vesilesiyle Devrimci İşçi Partisi tarafından Mısır'ın devrimci halkına yapılmış bir çağrıdır. Çağrının orijinali İngilizce olarak kaleme alınmıştır. Buradaki metin İngilizce metnin çevirisidir.

rak görmüştü. Ama şimdi Arap devrimi Amerika'nın uşaklığını yapan eski kadroları, yani Mübarek, Bin Ali, Ali Salih Abdullah gibilerini devirince, Amerika hasar yönetimine girişmiş durumda. Tunus'ta Ennahda ya da Mısır'da Müslüman Kardeşler gibi ılımlı İslami hareketleri evcilleştirme çabası içinde. Bu çaba doğrultusunda, "uluslararası toplum" diye sunulan emperyalizme hizmette kimse Erdoğan'dan daha uygun bir örnek olarak gösterilemez. AKP, son dönemde İslamcılığın emperyalist sistemle bütünleştirilmesinin en arı örneği olan parti olarak sıvırlanmaktadır.

İşte Mursi'nin AKP kongresine davet edilmesinin anlamı tam tamına budur. Mursi ise bu daveti kabul ederek işbirliğine istekli olduğunu ortaya koymuştur. Mısır devrimi bunun için yapılmadı! Mısır'ın işçi sınıfı, kent ve kırsal yoksulları ve gençliği, bugünün gemlenmiş kapitalist hâkimiyetinin yerine adil bir düzenin kurulacağı başka tür bir toplum ve bütün ezilen

ulusların nihayet özgürleşeceği başka tür bir dünya için savaşıyorlardı.

Öyleyse, gelin, iki ülkenin işçi sınıfı ve gençliği olarak, kendi ülkelerimizin hâkim sınıflarına karşı el ele verelim. Yunanistan ve İspanya'daki kardeşlerimizin ateşini zaten harlamakta olduğu Akdeniz devrimine yeni bir ivme kazandıralım.

**Emperyalizmin hizmetkârları
Erdoğan ve Mursi'ye hayır!**

İki, üç, daha çok Tahrir!

**Yaşasın Arap dünyasında ve
Akdeniz'de sürekli devrim!**

**Ezilen Filistin ve Kürt
halklarına özgürlük!**

**Ortadoğu Sosyalist
Federasyonu için ilerli!**

29 Eylül 2012

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi

Şiar Rişvanoğlu

Oslo tartışması: CHP ve AKP çözüm arayışında değil, milliyetçilikle yarışıyor

Burjuvazinin iki "baba" ("ana" demek kadınlara haksızlık olur!) partisinin bizim hep işaret ettiğimiz ikiyüzlü ve savaşçı tavır, bir kez daha CHP genel başkan yardımcısı Haluk Koç'un büyük bir marifetmiş gibi yaptığı Oslo çıkışı ile ortaya saçıldı. Ortaya çıkan tablo çok net: **her iki parti de gözünü çözüm arayışına (dikkat "çözüm" demiyoruz) değil, milliyetçilik üzerinden hesaplara ve manevralara dikmiş durumda.** Koç, Oslo görüşmelerinin "suç" olduğunu belirterek, görüşmelerde İngiltere'nin hakem ülke olarak yer almasını da "milli iradenin" başka bir ülkeye teslim edildiğini söyleyerek eleştirdi.

CHP genel başkanı ise Koç'a yöneltilen eleştirilere cevap verirken aslında gönlünden geçen "imkânsız" çözümü de faş etmiş oldu. Şöyle buyurmuş siperlerin Gandi'si Kılıçdaroğlu Koç'un gafimi telafi etmeye çalışırken: *"Eğer silah bırakılacaksa görüşmeler olmalı, bu görüşmeler devam etmeli. Ancak bizim, yani CHP'nin karşı olduğu konu terör örgütüyle anayasanın ve ülkenin idari yapısının görüşülmesidir. O masada bunlar konuşulmamalı."* Yani şunu söylüyor beyefendi; örgütün hiçbir önerisi ortaya konmadan, tartışılmadan "silah bırakma" şartını baştan kabul edeceklerse görüşülsün. Emriniz olur!

Görüşme denen şeyin zaten ancak belli tartışmalar yürütüldükten sonra sonuca ulaşabileceğini ilkökul çocuğuna sorsanız size söyler. CHP herhalde Kürt halkını da, temsil ettiğini düşündüğü Türk halkını da aptal sanıyor. Tarih boyunca benzer durumda devletler ve örgütler arasında yapılmış bütün görüşmeler, IRA, ETA, FKÖ ya da Latin Amerika'da sayısız örgüt örneğinde olduğu gibi her iki tarafın da önerileri, değerlendirmeleri masaya konularak yürütülmüştür. Sonuçta uzlaşma olsa da olmasa da, ya da T.C. ve PKK örneğinde olduğu gibi görüşmeler bir aşamada tikanmış olsa da bu böyledir. Erdoğan'ın dediği gibi yaparsanız zaten hiçbir örgüt görüşmeyi baştan kabul etmez. CHP "Ülkenin idari yapısı konuşulmaz" sakızını çiğnerken, Kürtlerin nice bedelleri göze alarak çoktan "demokratik özerklik" hamlesini yapmış olduğunu unuttuyor.

Koç ya da Kılıçdaroğlu, küçük farklılıklarla CHP şunu söylüyor: "Ey AKP biz sizden daha milliyetçiyiz!" Onlar böyle yapıyor da sermayenin iktidar partisi AKP ne durumda? AKP zaten 2013 yerel, 2014 başkanlık ve 2015 milletvekili seçimine endekslenmiş biçimde artık yer yer ırkçılığa varan bir tonda saf milliyetçilik söylemlerine sarılmış durumda. İşte tam

da bu yüzden, Oslo'da "Haziran'ın ikinci yarısında devam edilmek üzere" yarıda kesilmiş olan müzakereleri, cami avlusuna çocuk bırakmış gibi ortada bırakmış durumda. Erdoğan'ın 2011 seçimlerinde kazandığı başarı, önce tekensiz bir hırs, sonra da gözü dönmüştük biçimini aldı. O yüzden askeri operasyonlar aldı başını gidiyor, ortalık daha da beter kan gölüne döndü. O yüzden Erdoğan ve AKP'liler her fırsatta Suriye Kürtlerine düşmanlıklarını dile getiriyor, sınır ötesi harekât hazırlıkları yapıyor. Yetmedi Erdoğan, 4 Eylül'de partisinin il başkanları toplantısında: *"Yargıyla görüştüm, harekete geçecekler, biz de mecliste gerekeni yapacağız"* veciz ifadesi ile açık bir şekilde BDP'lilerin dokunulmazlığını kaldırma sürecinin ilk işaretini verdi. Emperyalizmin yalpalamaları sonucunda morali bozulan AKP, Suriye'ye saldırı için canını dişine takmış ama ne yapacağını bilemez durumda.

Gerçek şu ki; her gün akan kan, her iki tarafta da ölen işçilerin, emekçilerin, topraksız köylülerin, kent yoksullarının çocukları CHP için de, AKP için de sadece birer "sayı"dan ibaret. Hepsinin tek yaptığı, "şehit" cenazelerinde saf tutup, içi boş söylemlerle acılı insanların duygularıyla oynamak. Sorunun sonuçları ile

değil kendisi ile boğuşmak gibi bir dertleri hiçbir zaman olmadı. Zira her ikisi de sermayenin has partileri olarak kirli savaşın, halkların düşmanlığından besleniyor. CHP'liler, Oslo'da İngiltere'nin rolü üzerinden sözde anti-emperyalizm nutukları atacağına, AKP Suriye'ye savaş hazırlığı yaparken, Hatay'daki mülteci kamplarına kendi milletvekilleri bile giremedikleri zaman "Angelina Jolie yetmez, Brad Pitt de gelsin" demenin dışında ne yapmışlar onun cevabını versinler. "Örgüt silah bırakın" diye tepineceklerine Kürt halkının iradesi için, savaşın sona erdirilmesi için ne öneriyorlar onu söylesinler.

AKP'ye söz söylemenin zaten hiç bir anlamı yok. Nicedir MHP ile birlikte ırkçılığın sözcüsü haline gelmiş, savaşın ve yıkımdan yana açık ve net. Milliyetçilikte yarışanları tarih bir gün kendi çöp sepetine atacak, ama ancak halkların kardeşliği bu topraklarda egemen olunca. Onu yapacak olan yegâne güç ise; cemaatçisiyle, sahte barışçısıyla, liberaliyle, ortayolcusuyla, tatlı su sosyalistiyle sermaye değil, Kürdüyle, Türküyle, Arabıyla, her ulustan unsuruyla işçi sınıfının kendi evlâtları ve dostlarıdır.

İç de dış da çürümüş bir hükümet!

Siyasette dış politikanın iç politikayla güçlü bağları olduğu bilinir. Aslında bir hükümetin genel programının iki yüzüdür dışişleri ve içişleri faaliyetleri. Türkiye’de kendisini tüm seçimlerin namağlup muzaffer partisi ilan eden ve bunu hükümetteki başarılarına bağlayan AKP’nin iç ve dış işlerdeki durumu iddialarıyla örtüşür bir nitelik arz etmiyor.

Sorunları çözen değil büyüyen bir hükümet

İçişlerinde Kürt sorunu çözüme yaklaşmak bir yana tam anlamıyla çıkmaza girmiş durumda. Oslo görüşmelerini kesen hükümet ardi arkası gelmeyen tutuklamalarla Kürt hareketini siyasi yönden yok etmeyi, TSK-Polis koordinasyonu temelinde askeri operasyonları hızlandırarak silahlı kanadı çökertmeyi hedeflemiştir. Sonuç ortadadır. Siyasi yönden çöküntüye uğrayan da, PKK eylemleri karşısında çaresizliğe düşen de hükümetin kendisi olmuştur. İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in dillere düşen gaflarının arkasında AKP hükümetinin bu başarısızlıkları yatmaktadır.

İdris Naim Şahin, “yeni polis coplarıyla halka daha iyi güvenlik hizmeti sunacaklarını” söylediğinde de, depremzedelere “sarayda oturuyorsunuz” dediğinde de, vatandaşın takla atmasını istediğinde de, gazetecilere “o lafları ağzımıza tıklarım” dediğinde de, muhalif sanatçıları ve yazarları teröristlikle suçladığında da çocuktan al haberi misali hükümetin gerçek politikasını şifresiz ve tüm açıklığıyla ortaya seriyor sadece...

Bunlar, güya demokratik propandaya ve halkın iradesi söylevlerine rağmen AKP’nin büyük burjuvazinin çıkarlarının savunucusu olarak işçi sınıfını, emekçileri ve başta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilenleri bastırmayı hedefleyen bir programa sahip olmasından kaynaklanıyor.

Sıfır sorun diye başladılar sıfır çektiler

Dışişlerinde ise hükümetin durumu en az içişleri kadar vahim. Ancak dışişlerinde büyük iddialarla yola çıkan, “komşularla sıfır sorun” diye başlayan, sonra bölgede liderliğe soyunan ve Davutoğlu’nun ismiyle bütünleşen gösterişli bir vitrini vardı AKP hükümetinin. Gerçek durum ise tam anlamıyla bir fiyat-ko.

Komşularla sıfır sorun politikası tüm komşularla büyük sorunlar yaratma noktasına geldi. Ermenistan’la arayı düzeltmek isteyen ama hem Ermenistan’la hem de Azerbaycan’la arasını soğutan; eski dost Esad’ı devirmek için iç savaş kışkırtan ve adeta sınır ötesinde taşeron bir ordu besleyen; Irak’ta başbakana suikast hazırlama iddiasıyla hakkında idam kararı verilen Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Haşimi’ye ömür boyu kanat gerek olası bir mezhep çatışmasında şimdiden taraf olan; İran’a karşı topraklarında füze kalkanı kurulmasına izin veren; Yunanistan’la Kıbrıs açıklarındaki doğalgaz rezervleri yüzünden yeniden ipleri geren bir Türkiye manzarası var.

Vaktiyle Davos’ta panelde “one minute” diyen, Mavi Marmara’da özür ve tazminat isteyen bir Türkiye vardı. Bu tavırlarla Arap dünyasında prestijini yükseltme, lider ülke olma hevesindeydi AKP hükümeti... **“One minute”ün üstünden yıllar geçti, sonuçta İsrail’e zaman zaman Başbakan’ın ağzından sert eleştiriler yapıldı ama somut olarak tek bir gelişme var o da Malatya’ya kurulan emperyalizmi ve Siyonizmi koruma kalkanı. Özür nerde? Tazminat nerde?**

Mavi Marmara’ya ne oldu?

Suriye’nin kuzeyinde tampon bölge oluşturma hevesiyle yola çıkan AKP hükümeti, sınırın berisine yığıldığı on binlerce mülteci ve Suriye’nin kuzeyindeki fiili Kürt

otonomisiyle baş başa kaldı. **Askerini, siyasetini, ekonomisini hizmetine sunduğu emperyalistler izin vermeyince adım dahi atmayan bir dış politikanın adı olmuştur Davutoğlu.** AKP dış politikasında elde kalan tek şey emperyalizmin ve Siyonizmin çıkarlarıyla örtüşen bir şekilde Ortadoğu’da mezhep savaşlarını kışkırtan Suudi Arabistan-Katar-Türkiye gerici ittifakıdır.

Aynen içişlerindeki sefalet gibi, dışişlerindeki rezilliğin de sebebi AKP’nin emperyalizm ve Siyonizmle ittifakı esas alan gerici politikasıdır.

İçişleri ve dışişleri bakanları istifa etmelidir!

Dünyanın neresinde olursa olsun bu başarısızlık tablosu karşısında ilk olacak şey İçişleri ve Dışişleri Bakanları’nın istifasıdır. Türkiye’de de bu olmalıdır. **İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin ve Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu derhal istifa etmelidir.** Yerine aynı gerici politikaları savunacak yeni yüzler getirecektir AKP. Bundan en ufak bir kuşku duymamalıyız. Ancak bu iki bakanın istifası bir kabine revizyonunun sonucunda değil işçi ve emekçilerin içeride ve dışarıdaki gericiliğe karşı birleşik mücadelesinin sonucunda gerçekleşirse durum bambaşka olacaktır. Bu iki bakanın istifası AKP için sonun başlangıcı olacaktır. Ancak bu son, burjuvazinin, emperyalizmin ve Siyonizm’in yedek güçleri için yeni bir başlangıç olmamalıdır. Burjuvazinin hangi kanadı olursa olsun, ister İslamcı, ister Batı-laik, sömürücü azınlığın çıkarları tüm halkı felakete sürükleyecek sonuçlar yaratacaktır. İşçi sınıfı ve ezilenlerin programı içeride ve bölgede halklar arasında barışın, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının, buna karşılık emperyalizme ve Siyonizme karşı halkların birlikte haklı bir savaşının programı olacaktır.

Levent Dölek

AKP’nin emperyalizm yanlısı Sünni eksen

AKP kongresi yapıldı. Daha doğrusu AKP Genel Başkanı’nın ve konukların konuşmaları dinlendi. Erdoğan’ın belirlediği yeni MKYK listesi de yeni A Takımı olarak onaylandı. Yani işin parti içi kısmı pek de bir kongre görüntüsünde değildi. Daha ziyade bir Ortadoğu kongresi havası vardı. Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi, Hamas lideri Halit Meşal, Kürdistan Özerk Yönetimi Başkanı Mesut Barzani, güya Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı mülteci Tarık Haşimi, bu Ortadoğu kongresinin baş aktörlerinden oldular.

Batıcı laik burjuva medyası bu manzara karşısında derhal telaşa kapıldı. Erdoğan’ın konuşmasında AB’den pek bahsedilmemişti. Türkiye’nin eksen Batı’dan, AB’den Ortadoğu’ya mı kayıyordu? Batıcı burjuvazi ve medya AB için “yenilsen de yensen de taraftarın seninle” duygusunda olabilir. Ancak akli başındaki hiçbir politikacının ekonomik krizle nasıl boğuşacağını, parasal birliğini ve siyasi kurumlarını nasıl koruyacağını bilemeyen bir Avrupa Birliği’ne bel bağlamayacağı açıktır. Erdoğan da bunu yapmaktadır. Ancak bu yüzünü büsbütün Batı’dan çevirdiği anlamına gelmez. Ortadoğu katılımının niteliği ve yoğunluğu yanlış yorumlanmaktadır.

Misafirlerin ağır toparlarını yukarıda yazdık. Bu isimler iddiaları ne olursa olsun ne Ortadoğu’yu ne Arap ne de İslam dünyasını temsil ediyor. Bu isimler Ortadoğu’da emperyalizmin ve onun desteğindeki, Erdoğan’ın da üzerine oynadığı Sünni ekseninin unsurlarıdır. Bunlar ya emperyalizmin işbirlikçileridir (Barzani ve Haşimi) ya da A takımının yıldızları Mübarek’ler ve Bin Ali’ler devrildiğinden beri B takımı olarak devreye giren Mursi ve Meşal yani Müslüman Kardeşlerdir. **Yani eksen Ortadoğu, Arap, İslam değil Sünni’dir. İstikamet ise emperyalizmin karşı-devrimci istikametidir.** Yani Erdoğan Batı’dan uzaklaşmamış tersine Ortadoğu’da Batı (ABD ve AB) emperyalizminin politikasını gütmeye soyunmuştur.

Davetliler de bu eksenin uygun gören ve aynı istikamette yürümeye hazır kişilerdir. Nitekim davetlilerin hepsinin konuşmasında ana bölüm Erdoğan’ın övülmesine ayrılmıştır. Erdoğan uluslararası bir lider olarak sunulmuştur. Gerçekten öyle mi?

AKP, Filistin’de Hamas’a kol kanat geriyor, doğru. Ama Hamas’ı El Fetih’le yan yana getirerek emperyalizmin dümen suyuna sokuyorlar. Hamas, Suriye’den çıkıyor çünkü Müslüman Kardeşler Suriye’de Türkiye’nin desteğiyle emperyalizmle birlikte saf tutmaya başlıyor. Lübnan’da Şii direniş örgütü Hizbullah yalnız bırakılıyor. Irak’ta Sünni Haşimi himaye ediliyor, Şii çoğunluğa karşı emperyalizmin ve Siyonizmin politikası izleniyor. Emperyalizmin işbirlikçisi Barzani kucaklanıyor, dört parçada Kürt nüfusun çoğunluğunun desteklediği PKK-PYD çizgisine karşı savaşılıyor. AKP Mısır’da devrimi yapan işçi ve yoksul halkla değil devrimi durduran ve evcilleştiren Mursi’yle birlikte. Nihayet İsrail’e karşı her tür laf ediliyor da sanki İsrail iki de bir saldıracağı yıkacağı diye İran’ı tehdit etmiyormuş gibi İran’dan tek kelime söz edilmiyor. Bir zamanlar Türk dış politikasında pek popüler olan Irak Türkmenleri ortada yok. Çoğunluğu Şii olduğundan olmasın? Zannediyorum ki bu tablo ne Erdoğan’ın konuşmasında ne de 63 maddelik güya 2023 vizyonunda **Aleviler**’den ve mezhepsel ayrımcılıktan hiç ama hiç söz edilmemesini de açıklıyor. **Tüm bunlar Erdoğan’ın ne Ortadoğu ne Arap ne de İslam dünyası için bir lider olmadığını, olsa olsa Arap ve İslam dünyasını bölmek için Sünniler’in liderliğine soyunduğunu gösteriyor.** Bu mezhep çatışmasının Siyonizm’in kadim stratejisi ve emperyalizmin güncel politikası olduğu ise son dönemin en yalın gerçeklerinden biri!

Son bir söz de AKP’lilere. AKP’ye oy verenlere değil. Kongre salonunu dolduran yalaka takımına. Hamas lideri Halit Meşal Erdoğan’ı yıkayıp yağladığında salonu alkışlarla inletip de İsrail’e karşı direnişten bahsettiğinde aval aval tavanlara bakanlara. Mesajı iyi almışsınız. Siz önünüzde Erdoğan, emperyalizmin kervanına katılmış gidiyorsunuz. Ama bir kervan daha yürüyor bölgede. Arap devriminin, emperyalizme ve Siyonizm’e karşı direnişin kervanı. Biri karanlığa götürüyor, öbürü aydınlığa. Bizim çağrımız AKP’li yalakalara değil ama AKP’ye oy vermiş milyonlara. Mezheple, ırkla, milliyetle bölünme! Sınıfın bil safaya gel! Mücadelenin boğulmasına değil yükseltilmesine destek ver!

Özgür Üniversite’de Kapital’in ikinci cildi okunuyor

Özgür Üniversite’nin İstanbul Şubesi’nde, Güz 2012 döneminde bir dizi seminerin yanı sıra Marx’ın *Kapital*’inin ikinci cildini hep birlikte okumak üzere bir çalışma yapılacaktır. Çalışmayı E. Ahmet Tonak ve Sungur Savran yönetecek. Bu seminer, 2011 Güz döneminde düzenlenmiş olan *Kapital* Okuma Grubu’nun çalışmasının doğrudan devamı. O seminerde, *Kapital*’in birinci cildi hep birlikte okunmuştu.

Seminerin programı özetle şöyle:

- 16 Ekim:** Giriş
- 23 Ekim:** Kapital’in mimarisi içinde 2. cildin yeri
- 30 Ekim:** Sermayenin çevrimi (1)
- 6 Kasım:** Sermayenin çevrimi (2)
- 13 Kasım:** Sermayenin çevrimi (3)
- 20 Kasım:** Sermaye devri, sabit sermaye ve dolaşır sermaye
- 27 Kasım:** Yeniden üretim ve dolaşım
- 4 Aralık:** Basit yeniden üretim
- 11 Aralık:** Genişleyen yeniden üretim
- 18 Aralık:** Yeniden üretim, dolaşım ve kriz

gercekgazetesi.net ' ten kısa kısa...

**Neşet Ertaş'ın ardından
"Bir ayrılık... Bir
yoksulluk... Bir ölüm..."**

Sana veda etmeyeceğiz Bozkırın Tezenesi! "Uçan kuştan kışkandırmaya", "Sineleri gizli gizli yaralamaya", "İnce beli, tatlı dili sevdirmeye", "Uğrun uğrun kaş altından baktırmaya" devam edeceksin daima...

Leyla Edip - 26 Eylül 2012

**Barzani AKP kongresinde:
"Türkiye seninle gurur
duyuyor" da ya Kürtler?**

AKP Kongresi'nde komiklik çoktu. Ama biri var ki, değme mi-zahçı akıl edemez. Irak'ın Özerk Kürdistan Bölgesi Başkanı Mesut Barzani kürsüye çıkarken kitle "Türkiye seninle gurur duyuyor" diye tezahürat yapıyor! ...

2 Ekim 2012

Bataklık tezkeresine hayır!

Türk, Kürt, Suriyeli, Sünni, Alevi, Şii bölgedeki tek bir işçi ve emekçinin bile bu

savaşta çıkarı yoktur. Böyle bir savaş muhtemelen, hemen değilse süreç içinde bir Ortadoğu savaşına dönüşecektir. Yani hükümetin meclise getirdiği tezkere en başta Türkiye ve Suriye halkları olmak üzere tüm halkları içinden çıkılması zor bir bataklığa sürükleyecektir. Bu yüzden savaş tezkeresine hayır! Bu yüzden Suriye ile savaşa hayır! ...

4 Ekim 2012

Devrimci İşçi Partisi Politbürosu

daha fazlası için internet sitemizi takip edin!

Bari İstiklâl Mahkemeleri kurun, idam cezasını geri getirin!

2011 seçimlerindeki başarıdan sonra iyice gözü dönmüş olan Erdoğan, 4 Eylül'de partisinin il başkanları toplantısında, yollarını kesen PKK'lilerle "kucaklaşma" görüntüleri bulunan dokuz BDP milletvekili için "Yargıya zaten gerekenleri söyledik. Yargı da gereğini yapıyor. Biz de parlamentoda gereği neyse onu yapacağız" ifadesiyle açık bir şekilde BDP'lilerin dokunulmazlığını kaldırma sürecini başlattı. Bu sözler, sağlı-sollu liberallerin üstünü örtmeye çalıştığı iki gerçeğin itirafıdır. Birincisi, Erdoğan'ın ve AKP'nin artık ırkçılık-milliyetçilik ipinde oynadığının, ikincisi ise Türkiye'de "demokrasi" budalalarının pek bayıldığı "kuvvetler ayrılığı" efsanesinin koca bir yalandan ibaret olduğunun. Utanç verici olan önemli bir olgu da, demokrat olmakla övünen basından ve resmen "emir verilen uşak" muamelesi gören hukuk çevrelerinden bir tek farklı sesin dahi çıkmamış olması.

18 yıl önce de dönemin başbakanı Tansu Çiller, -ne tesadüf ki- partisinin grup toplantısında, 2 Mart 1994 tarihinde süreci şöyle başlatacağı: "Meclis'te

PKK'nın barındığı bir gölge vardır, bunu Meclis'in üzerinden kaldırmakla yükümlüyüz." Aynı gün TBMM'de yapılan oylamada DEP milletvekilleri Orhan Doğan, Hatip Dicle, Leyla Zana, Ahmet Türk, Sırrı Sakık ve bağımsız milletvekili Mahmut Alınak'ın dokunulmazlıkları kaldırılmıştı. O gün, DEP milletvekilleri Orhan Doğan ve Hatip Dicle, Meclis'ten çıkışta sivil polisler tarafından yaka paça gözaltına alınmıştı. Bütün bunların yaşanması üzerine, bölgede savaşın ivmesi giderek artmış, her iki taraftan da verilen kayıplar korkunç rakamlarla ifade edilir olmuş, binlerce insanın faili meçhule kurban gitmesine, Kürt illerindeki kırsal bölgelerin insansızlaştırılması ile başlayan göç hareketi neticesinde milyonlarca insanın yerinden yurdundan edilmesine neden olmuştu.

Erdoğan'ın ve AKP'nin yapmaya çalıştığı, tam da bu yıkım sürecinin yeniden işletilmesidir. Zira Erdoğan nicedir başkanlık dâhil bütün hesaplarını milliyetçilik, ırkçılık politikaları ile MHP'den ve diğer faşist çevrelerden koparacağı oy hesabına dayanarak yapmaktadır. O

yüzden, Oslo görüşmeleri ortada bırakılmış, başından beri Kürt hareketini tasfiye amacı taşıyan göstermelik "açılım" politikaları bir çırpıda bitirilmiştir. Bütün bu işaretler bu sürecin devamında, tıpkı geçmişte olduğu gibi faili meçhulleri, gözaltında kayıpları, sınır ötesi operasyonları da içeren çok daha ağır kirli savaş oyunlarının geleceğini gösteriyor. Üstelik işin içine Erdoğan'ın ve Türk burjuvazisinin ağzını sulandıran Suriye işgali girdiğinde bütün bölgenin çok daha kanlı bir döneme girmesi an meselesi.

Erdoğan, aslında süreci 14 Nisan 2009'da başlayan "KCK" operasyonlarıyla başlatmıştı. Yapılan bu operasyonlar sonucu, BDP'nin 6 milletvekili, 32 belediye başkanı, yüzlerce il genel ve belediye meclis üyesi, binlerce il ve ilçe örgütü yöneticisi cezaevinde. Aynı anlayış, 36 gazeteci ile 33 avukatı aynı gün içinde gözaltına alınıp tutuklayarak çoktan hukuk tarihine geçmiş durumda. Halkın iradesi ile seçilmiş BDP'li vekiller, bugün sadece siyasi söz ve eylemlerinden dolayı gündemdeler. Erdoğan'a, Bahçeli'ye ve bu bahiste tek söz etmeyen "sosyal

demokrat milliyetçi" Kılıçdaroğlu'na sormak lazım: Türkiye'nin her yerini ihale, taşeron, iş bitirme faaliyeti alanına çevirmiş ve bakanlıklardan belediyelere ihale oyunlarında, iş takibinde rekor kıran, mafyanın-sermayenin tetikçisi olmuş AKP'li, MHP'li, CHP'li vekillerin dokunulmazlığının kaldırılması konusunda ne düşünüyorsunuz? Kaldırın da, o zaman milliyetçi duyguları ile oynamaya bayıldığınız halklar görsün kendisini kimlerin soyduğunu. Kimlerin işçi sınıfının sırtından ne servetler kazanıp, ne işler çevirdiğini.

Ama BDP'lilere dokunmayın! Onları tutuklasanız da, yeni İstiklâl Mahkemeleri kurup yargılasanız da, hatta idam cezasını geri getirip assanız da Kürtlerin, bu coğrafyanın işçilerinin ve ezilen halklarının gerçek özlemi olan barışı engelleyemeyeceksiniz. Sadece Kürtler değil, çıkarı barıştan yana olan işçiler, sosyalistler, devrimciler, inkâr etmeye devam ettiğiniz Aleviler, bütün ezilenler gün gelir kendi temsilcilerinin dokunulmazlıklarına dokunanlara fena dokunur!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi bildirisi

Akan kanı durdurmanın sorumluluğu hükümettedir!

Türkiye Temmuz ortasından beri büyük bir sarsıntı içinde. Gün geçmiyor ki, her iki taraftan gençlerin ölüm haberi gelsin. Gün geçmiyor ki, Batı'da ya da Doğu'da ya da her ikisinde birden kalabalık cenaze törenleri düzenlenmesin. Gün geçmiyor ki, iki halkın arasına soğuk bir kama gibi giren bir olay yaşanmasın.

Düzenin bütün sözcüleri, hükümetin hik deycileri, hayatını Kürt düşmanlığı ile kazanan cümle kalem erbabı, vaveylayı basıyor: terör can alıyormuş! Sayfa larını savaşta hayatını yitirmiş gencecik askerlerin cenaze törenleriyle dolduruyor, bunun sona ermesini talep ediyorlar. Nasıl sona erecek? 1984'ten beri kaç hükümet geçti, kaç kirli savaş stratejisi aktı köprülerin altından, sizin gibi gözünü Kürt düşmanlığı bürümüş kaç düzen sözcüsü aynı talebi yükseltti. Sona ermesini istiyorsanız, bu tablonun sorumlusunu işaret etsenize! En iyileri, her iki tarafta da ya-

şanan acıyı gündeme getiriyor, bu tabloyu görün diyor. Göreceksiniz de ne olacak, esas sorumlunun adını vermezseniz, nasıl çözülecek bu sorun? Başbakanınız Kürt halkının siyasi temsilcilerini dahi meclisten uzaklaştırma planları yapıyor. Siz hâlâ onu alkışlıyorsunuz. Başbakanınız Suriye Kürtlerini bile tehdit ediyor. Siz onun peşinden ayrılmıyorsunuz.

Sadece iki yıl önce, 12 Haziran genel seçimleri öncesinde Türkiye Cumhuriyeti hükümeti Oslo'da PKK yöneticileriyle masadan bir mutabakatla kalkmıştı. Bu mutabakat iki gün önce CHP tarafından açıklandı. Burada, tarafların "Kürt sorununun kalıcı çözümüne yönelik temasların sürdürülmesi ve yürütülecek çalışmaların anayasal ve yasal çerçevede sonuçlandırılmasının gerekliliği" konusunda hemfikir oldukları açıklanıyor. Aralarında Başbakan Erdoğan'ın özel temsilcisi Hakan Fidan'ın da olduğu hükümet yetkilileri,

Abdullah Öcalan tarafından verilen üç metni inceleyerek Haziran başında görüş belirteceğini vaat ediyor. KCK tutuklamalarından geri dönüleceği taahhüt ediliyor. 15 Haziran'a kadar ateşkes sözü veriliyor. Belli barış yaklaşıyor.

Bugün Türkiye yangın yeri!

Hükümet bunun neden olduğunu açıklamalıdır. Neden siyasi çözümden çark ettiğini halka anlatmalıdır. Aksi takdirde bugünkü ateşin, kanın, ölümlerin sorumluluğunu üstlenmiş olmaktadır. Çünkü karşı taraf hâlâ siyasi çözümde ısrar etmektedir. Öyleyse, hükümet siyasi çözüme böylesine yaklaşmışken neden bu fırsata sırtını döndüğünü halka inandırıcı biçimde açıklamalıdır.

Devrimci İşçi Partisi, bunun nedeninin Tayyip Erdoğan'ın başkanlık sistemine geçmek için anayasa değişikliği yapılması ve kendisinin 2014'te başkan seçilmesi için MHP'nin tabanının oylarını kazanma

hevesinin sonucu olduğunu uzun zamandır açıklamaktadır. Şayet hükümet aksini iddia edebiliyorsa açıklasın!

AKP hükümeti, Türkiye'yi Obama ABD'sinin dümen suyunda ve Suudi Arabistan'ın ve Katar'ın Vahhabi gerici-liği doğrultusunda Ortadoğu ile savaşa ve felakete doğru adım adım sürüklüyor. Buna dur demeliyiz! Asıl, ABD'yle ve bölgedeki müttefikleriyle mücadeleye girmeliyiz. Ortadoğu halklarının kardeşliği ancak anti-emperyalizmin hâkimiyetinde gerçekleşecektir.

Öyleyse haykıralım:

Oslo mutabakatını neden bozduğunuzdu açıklayın!

Kürt halkının vekillerine dokunmayın!

Batı Kürdistan'a (Suriye

Kürdistanı'na) dokunmayın!

Kürtlerle barış, ABD ile savaş!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi
23 Eylül 2012

THY direnişi sürüyor

Hava-İş sendikasında örgütlü Türk Havayolları çalışanları, her Cumartesi saat 14.00 ile 15.00 arasında yapacaklarını duyurdukları oturma eylemlerini, 29 Eylül günü Taksim'deki THY satış ofisi önünde tekrarladılar.

Saat 14.00'da başlayan oturma eylemi, sloganlar ve alkışlar eşliğinde coşkulu bir biçimde devam etti. Aynı saatlerde, Taksim Meydanı yakınında toplanan Devrimci İşçi Partisi üyeleri de, sloganlarla kısa bir yürüyüş gerçekleştirerek direnişçi işçilerin yanlarına geldiler. Direnişteki THY işçileri, DİP üyelerini alkışlar ve sloganlarla karşıladılar.

Ardından, direnişçi işçilerin basın açıklaması okundu. Açıklamada, havacılık sektöründe grev yasağını getiren yasanın hızla meclisten geçirildiği, bunun ve Hava İşte örgütlü bulunan THY işçileri-

nin işten çıkarılmasının AKP tarafından gerçekleştirilen sınıf saldırısının bir ayağı olduğu vurgulandı. THY yönetim kurulu başkanı Hamdi Topçu'nun 26 Eylül'de verdiği bir röportajda, işçilerin haklarını aramalarının bir ihanet olarak nitelendirildiği vurgulandı. Açıklamada ayrıca, kriz henüz tam anlamıyla hissedilmeye başlanmamışken bile faturanın işçi sınıfına kesilmeye başlandığı, bunu engellemek için işçi sınıfının, THY işçileri ve direnişteki diğer işçilerin etrafında kenetlenmesinin şart olduğu vurgulandı.

Açıklamanın ardından oturma eylemi, sloganlar ve şarkılar eşliğinde devam etti. Eylemin sonunda, direnişteki THY işçileri ile onlara destek olmaya gelenler hep beraber halay çektiler ve haftaya aynı yerde, aynı saatte buluşmak üzere sözleştiler.

Texim işçisi:

“Mazlumlar ayağa kalkmadıkça, zalimler diz çökmez”

İstanbul Güngören'de faaliyet yürüten Texim Triko fabrikasında sendikal örgütlenmeye girişen işçilerden 37'si işten atıldı. İşten çıkarılmanın ardından direnişe geçen işçiler fabrikanın önünde mücadelelerini sürdürüyorlar.

Türk-İş'e bağlı Teksif'te örgütlü işçiler sendikalaşmaya başladıktan sonra, henüz yetkiyi almadan bile kazanımlar elde etmeye başlamış, çalışma saatleri 8 saate çekilmişti. Elden ücret ödeme, fazla mesailerin ödenmemesi gibi durumlar sendikamızın müdahaleleriyle yavaş yavaş gideriliyordu. Texim patronu işçinin hakkını aramaya başlamasını içine sindiremeyerek sendikaya savaş açtı. 37 işçiyi işten attı.

Texim işçilerinin kurdukları direniş okulu çift tedarikat çalışıyor. İşçilerin sorunları, sendikaların durumu, memleket meseleleri her an tartışılıyor; fikirler ve deneyimler paylaşılıyor. Her direniş gibi bu direniş de zorlu. Ancak zorluk çekenler sadece işçiler değil. Patron da hem prestij kaybı yaşıyor, hem de fason üretim yaptığı şirketlerin denetimleri karşısında zor duruma düşüyor. Bu yüzden en son Hugo Boss deneticilerinin gelmesinden önce patron polisi işçilerin üzerine saldırttı.

Texim cumhuriyetine karşı işçi cumhuriyeti

Saldırıdan sonra, işçilerin deyimiyle Güngören'de iki cumhuriyet kuruldu. Bir yanda Texim Cumhuriyeti diğer tarafta İşçi Cumhuriyeti. Orası İsrail burası Filistin toprakları diyen de var. Çünkü Texim'in önüne polis adeta yığılmış durum-

da. İşçiler geçemiyor. İsrail benzetmesi pek de uygunsuz değil doğrusu.

Gelelim işçilerin cumhuriyetine... İşçi sınıfının büyük devrimci önderlerinden Lev Trotskiy "süreklili devrim" demişti. Yani devrim sürekli olmazsa yayılmazsa yıkılmaya mahkumdur. **Texim'in karşısındaki işçi cumhuriyeti de sürekli direnmek zorunda. Yoksa yılar ve yıkılır.** Direnişi tüm bölgeye yaymak gerektiği konusunda işçiler Trotskiy yoldaşla hem fikir görünüyor. Bunun için tartışıyor ve çabalıyorlar.

İşin bir başka boyutu daha var tabii. İki ayrı cumhuriyet iki ayrı hukuk demektir. Texim Cumhuriyeti'nin hukukuna göre yasada ne yazarsa yazsın sendikalaşmak hak değildir; güçle ezilmelidir. **İşçilerin Cumhuriyeti'nde ise, yasada yazsın ya da yazmasın işçinin haklı olması yeterlidir. Hak, işçilerin birliği ile ve örgütlü gücüyle alınmalıdır ve alınacaktır.** Texim işçisi hakkını arıyor. Gücümüzü işçilerin gücüne katmak ise biz tüm işçi sınıfı mücadelesi verenlere ve sendikalara düşüyor.

Sungur Savran

Bu çınarın gölgesine Nâzım sığmaz

“Anadolu’da bir köy mezarlığına gömün beni ve de uyarına gelirse, tepemde bir de çınar olursa taş maş da istemez hani...”
Nâzım Hikmet

Tayyip Erdoğan'ın kongre konuşması haftalarca parlatılmış olduğu için, AKP yalakası gazeteciler dâhil, bütün hayranlarını düş kırıklığına sürükledi. “Herkes selam, yola devam” ile “icraatın içinden” karışımı bir konuşmaydı. Tayyip Erdoğan'ın “ustalık dönemi”, gölge yazarların yazdığı edebi konuşmaları, prompter'lara çaktırmadan “ustaca” bakarak okumaktan ibaret!

Sadece yardımcıları, danışmanları ve yalakaları değil, kendisi bile bütün Türkiye'yi bu konuşmada önemli bir şey söyleyeceğine şartlandırmıştı. Kürt sorunu konusunda kongreden önce İmralı ve Oslo görüşmelerinin yeniden başlayabileceğini açıklarken “Pazar'ı bekleyin” gibi bir şeyler söylemişti. Ama Pazar günü geldiğinde bu konuda bütün yaptığı Kürt hareketine, tek kelimeyle korkunç bir nefret ve düşmanlık diliyle saldırmıştı oldu. Arada “Kürt kardeşleri”nden bol bol söz etti, yeni, temiz bir sayfa açmak istediğini söyledi. Ama bu dille konuşana hatırlatılır: Sizin o yeni sayfanız daha şimdiden Uludere'nin 34 ölüsünün kanının lekesini taşıyor.

Erdoğan esas “sirkati”ni üç saate yakın süren yorucu konuşmanın sonlarında, herkesi sıktığını kendisi de fark ettiği için telaşla, aceleyle söyledi. Türkiye’de siyasi istikrar, şimdi olduğu gibi dönemsel değil yapısal olsun diye başkanlık sistemine geçmeli imiş. Erdoğan'ın kime hitap ettiği açık: Kendisine gitkiçe yaklaşan ile, kendisiyle hâlâ mücadele edeni ile TÜSİAD burjuvazisine, “anayasayı değiştirmekte bana destek olun, ben de işçi sınıfım bir on yıl daha darmadağım edeyim” diyor! Konuşmanın en akıllı argümanının, kendisinden en çok korkan hâkim sınıf bölüğüne böyle bir vaat yapması olduğu söylenebilir.

Bunun dışında Tayyip Erdoğan'ın bütün konuşması, “biz bir medeniyeti geleceğe taşıyoruz” teması etrafında dönyordu. Bu medeniyete yüce bir çınar benzetmesi yaptı Erdoğan. Alpaslan'dan Necip Fazıl'a, Şeyh Edebalı'dan Necmettin Erbakan'a bu medeniyet hâkim dinin, ulusun ve en önemlisi sınıfın medeniyetidir. Araya Hacı Bektaş Veli'yi, Ehmede Xani'yi, bir de Nâzım Hikmet'i serpiştirmiştir, ama bunlar “rüşvet-i kelam”dır, dudakların ucuyula verilen rüşvettir.

Bu toprakların geçmişinde çok önemli bir medeniyet olduğu kuşkusuz. Ama o medeniyetten Erdoğan'ın anladığı ile bizim anladığımız bambaşka. Onun saydığı isimler meliklerdir, padişahlardır, vezirlerdir, hâkim sınıfların şairleri ve düşünürleridir. Emekçilerin ve onların çağdaş ifadesi işçi sınıfının medeniyeti bambaşka bir kaynaktan gelir. Erdoğan “En el hak!” diyerek idam sehпасına yürüyen Hallac-ı Mansur'un adını neden söylemiyor? “Yârin yanağında gayri her yerde, her şeyde, hep beraber” diyen Şeyh

Bedreddin'in sözünü neden etmiyor? Zulme karşı ayağa kalkan Pir Sultan Abdal'ı neden kendi medeniyetinden kabul etmiyor? Padişahları yüceltiyor, Hürriyet kahramanı Resneli Niyazi'yi neden ağzına almıyor? Mustafa Kemal'i atası sayıyor, Mustafa Suphi'yi neden kendinin saymıyor? Menderes'e üzülüyor, Deniz Gezmiş'i ağzına almaya neden cesaret edemiyor? Turgut Özal'ı yüceltiyor, onun başbakan yardımcısı olduğu 12 Eylül rejiminin 17 yaşında katlettiği kahraman Erdal Eren'lere neden yüreğini kapatıyor?

Hayır, bu topraklarda belli ki tek bir medeniyet yok, iki medeniyet var. İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilenlerin medeniyeti, Erdoğan'ın medeniyetiyle tarih boyunca ölümlüne savaşmış! O zaman, bu topraklarda işçi sınıfının, yani bizim medeniyetimizin en büyük temsilcilerinden Nâzım'ın yakasını bırak Erdoğan! Nâzım'ın tepesinde hayal ettiği çınar, senin medeniyetinin çınarı değildir! Nâzım başka kumaştandır. Onun için belki de Erdoğan'ın çınarıyla kan uyuşmazlığını önceden görmüş ki, şöyle demiş: “Ben bir ceviz ağacıyım Gülhane Parkı'nda./ Ne sen bunun farkındasın, ne polis farkında.”

Hayır, Âşık Veysel de sizin değildir. Kongrenizde istismar ettiğiniz o halk ozanı ta yarım asır önce bakın neler demiş? “Kürt'ü Türk'ü ve Çerkes'i/Hep Adem'in oğlu kızı”. Bunu Kürtlerin otuz yıllık özgürlük mücadelesinden sonra değil, yarım yüzyıl önce söylüyor Veysel. Daha neler neler diyor! “Yezit nedir, ne Kızılbaş/Değil miyiz hep bir kardaş (...) Alevi Sünnilik nedir/Menfaatir varvarası.” Âşık Veysel'in düşüncesi Hallac-ı Mansur'dan neredeyse farksızdır: “Allahın varlığı mevcut insanda/İlim akıl fikir sermaye sende.” Sınıf hâkimiyetine de karşıdır: “Sen gezersin halılarda/Güzel güzel balolarda/Ben gezerim çalılarda/Sen köşede ben dışarıda.”

Ama Veysel'in en güzel mısraları, Erdoğan'ın bu kongrede yaptığı konuşmada ortaya koyduğu medeniyet anlayışına karşı olanlardır. Erdoğan konuşmasına Türkiye'den sonra dünyanın halklarını selamlayarak başladı. Uzun uzun selam söyledi. Ama hep Müslüman halklara! O kadar bağnaz, o kadar dar kafalı bir medeniyetin temsilcisi ki başbakan, Dares Salam'a, Mogadişu'ya, Sana'ya selam söylerken, komşu İran halkının Tahrân'ına selam söylemek aklına gelmedi! Vahhabiliğin ahir zaman fedaisi Erdoğan, bırakın Müslüman halkların dışında kalanları, Şiilere bile selam vermiyor! Ya Âşık Veysel? Onunla bitirelim.

“Kuran'a bak İncil'e bak Dört kitabın dördü de Hak Hakir görüp ırk ayırmak Hakikatte yüz karası.”

Hakikaten yüz karası!

Sıcak sonbahara hazırlık

Gazetemizin Eylül sayısını "Sıcak yaz bitti! Sıcak sonbahara hazırlanalım" manşeti ile çıkarmıştık. 2008 krizinden bu yana, işçi ve emekçileri dünya ekonomisinin büyük bir depresyona doğru ilerlemekte olduğu konusunda uyarıyoruz.

Bu büyük krizin faturası da aynı ölçüde kabarık olacak. Sermaye, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için elinden geleni ardına koymayacak. Kapitalizmin bundan önceki büyük krizlerinden biliyoruz ki işten

çıkartmalar, hakların tırpanlanması ve yaşam standartlarının düşürülmesi ilk elde karşımıza çıkacak olanlardır. Bunları yaparken sermaye baskıyı arttırmayı, yeri geldiğinde savaşları ve hatta faşizmi göze alarak insanlığı barbarlığa sürüklemekten çekinmeyecektir. İşçi sınıfı, yaklaşan felakete hazırlıklı bir şekilde karşı koyduğu zaman ise krizin faturasını patronlara ödetmek mümkün olacaktır.

2008-2009 yıllarında dünya krizinin ilk dalgaları kıyı-

larımıza vurdu bizi bekleyenlerdir. Sermayenin daha büyük ölçekli bu büyük döngüde işte sıcak sonbahara hazırlanması sadece sermayenin çıkarılması içindir.

Yeni krize eski kafayla girilmez!

Bir büyük ekonomik kriz daha giderek yaklaşıyor. Faturayı kim ödeyecek sorusu yine ortada duruyor. Önceki faturaları işçi ve emekçiler ödedi. Bu sefer de acı reçeteyi yutmamak için hazırlıklı olmak gerekiyor. Sendikal hareket eski alışkanlıkları ve anlayışlarını yeni dönemin gereklerine uyarlamalıdır.

Yıllardır aynı döngü var. Bir işyerinde sendikal örgütlenme dendiğinde, patrona çaktırmadan önce işçilerden bir çekirdek oluşturmak ve sonra bu grubu işten attırmadan yüzde 51'i örgütleyip toplu sözleşme için yetki almak anlaşılır. Arada bir yerde patron uyanır ve sendikalıların işten çıkartırsa kapının önüne çadır kurulup en yakın iş mahkemesine başvurulur. İş mahkemesi çoğunlukla işçi lehine karar verir vermesine ama aylar hatta yıllar sonra işten geçmiştir.

Kriz döneminde ağır çekim yerini eski siyah beyaz sessiz filmlerin hızlı çekim koşuşturmacasına bırakacaktır. Kriz bir anda birçok işyerinde işçileri, işten çıkartmalara karşı direnmeye itecektir. Zamana yayılan mahkemelere bel bağlamadan evvel patron ve işçi kesin şekilde karşı karşıya gelecektir.

Fabrika işgalleri yaşanabilir ve yaşanacaktır. Sendikalar, yasal yetkiyi korumak amacıyla arabuluculuk yaparak işgalleri kaldırır, işi zamana yatarsa kaybedecektir. İşçi fabrikada gerçek hâkim gücün kim olduğunu göstermeye başladığında patronun uzlaşmacısı yoktur. Sendikayı araya sokup nefes alacak zaman kazandıktan sonra, işçiyi bir kez kapının dışına çıkardı mı yarı yarıya kazanacağını bilir.

Sendikalar, arabuluculuk yapıp işçinin kendiliğinden eylemlerini söndürmek yerine fabrika işgallerini ve her türden işçi eylemini yaymakla mükelleftir. Olur da sendika taş koyarsa, işçiler kendi taban örgütlenmelerini yaratmalı, gerektiğinde sendikaları peşlerinden sürüklemelidir.

Sofralarımızda küçülen ekmeğimiz de

uzayan işsizlik kuyrukları da kader değil!

Krizde, geleceğimizi mücadelemiz belirleyecek!

İşsizlik gerçeği:

söylenen yüzde 8,2 gerçek yüzde 13,4

Resmi işsizlik rakamı yüzde 8,2 olarak açıklandı. Söylenene göre işsizlik düşüyor. Oysa iş bulmak her geçen gün zorlaşıyor, işini korumak güçleşiyor ve işten çıkartmalar artıyor bu rakamlara kimse inanmıyor. İşte DİSK Araştırma Enstitüsü'nün açıkladığı gerçekler!

- Resmi işsizlik rakamlarına, umudunu kestiği için ya da başka bir nedenle son üç aydır iş aramayı bırakanlar dâhil edilmiyor. Oysa umudunu yitirmiş neredeyse iki milyon insan var. Sırf bunlar eklendiğinde işsizlik rakamı yüzde 13,4'e işsiz sayısı ise 4 milyon'a çıkıyor.

- Üstelik gençler arasında bu oranlar çok daha yüksek. Umudunu kaybetmiş olanları da hesaba katınca her dört gençten biri işsiz. İşsiz genç sayısı son açıklanan Haziran rakamlarında Mayıs

ayına göre 27 bin kişi artmış durumda!

- Türkiye'de işgücüne katılım oranı yani çalışabilecek yaştaki nüfus içinde hali hazırda çalışanlar ya da iş arayanların oranı düşük. Yaklaşık yüzde 51 civarında. Bu da işsizliği olduğundan rakamsal olarak daha düşük gösteriyor. Eğer iş gücüne katılım oranı AB ülkelerindeki kadar olsaydı Türkiye'de işsizlik oranı yüzde 31,8 olacaktı

- İşsizlik belası sadece uzun süre işsiz kalmak şeklinde değil, aynı zamanda sürekli ve güvenceli bir işte çalışmamak olarak karşımıza çıkıyor. Son dönemde geçici işlerde çalışanlar yüzde 35 oranında arttı.

- Tarımda çalışanların sayısı 1 milyon kişi artmış durumda. Bu büyük artışı, şehirde işini kaybeden kitlelerin köylerine dönmesiyle açıklamak mümkün.

Fedakârlık edebiyatına karnımız tok!

Çalışma ömrü en azından bir ekonomik kriz görmeye yeten her işçi, kriz dönemlerinde patronların tam bir ağız birliği içinde krizden çıkmak için herkesin fedakârlık yapması gerektiğini söylediğine tanık olmuştur. Bu "herkes" in içine kendileri bir türlü girmezler. Krizi kendileri yaratıp fedakârlığı hep işçiden beklerler. Bu "fedakârlıklar"ın en göze görünür olanı toplu işten çıkartmalardır. Ama bununla da sınırlı olmadığına göre başka ne tür "fedakârlıklar" a karşı uyanık olmak gerekir?

- Zaten düşük olan ücretlere kriz bahane edilerek zam yapılmaması, hatta bunların aşağı çekilmesi muhtemeldir.

- İşçi sayısının azaltılması ile birlikte fazla mesainin artışı ve fazla mesai ücretinin ödenmemesi, saat ücretlerinin fiili olarak düşmesi anlamına gelecektir.

retlerinin fiili olarak düşmesi anlamına gelecektir.

- Bazı kazanılmış hakların gasp edilmesi söz konusu olacaktır. İkramiyelerin ödenmemesi, sigorta primlerinde kesintiler, yemek-yol gibi çeşitli yan haklarla ilgili koşulların kötüleştirilmesi ya da elden alınması gündeme gelecektir.

- Kriz gerekçesi ile zorla ücretsiz izne çıkarma ya da kısa çalışma gibi yöntemler uygulanacaktır.

- Sendikalı işyerlerinde bugün yeni sendika yasasının beklendiği, yetki tespiti sorunu olduğu gerekçesi ile engellenen toplu sözleşmelerin yapılmamasına ekonomik kriz bahanesi eklenecek, fiilen imzalanmasının önüne geçilecektir.

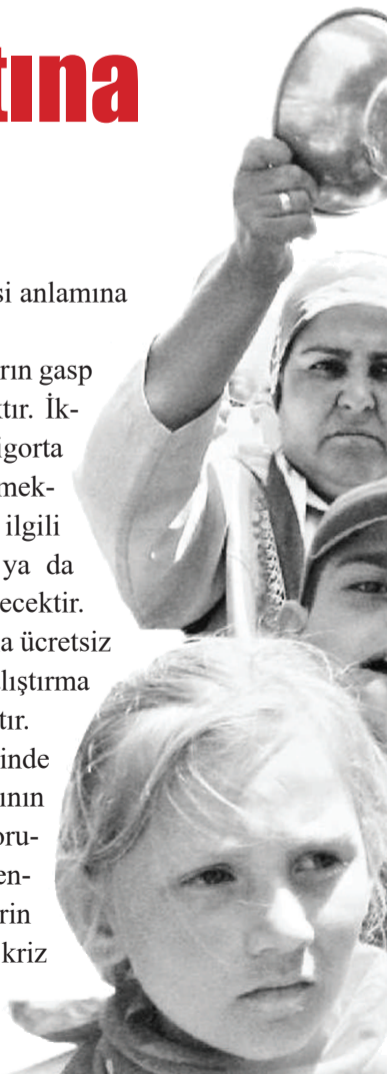
2008-2009

Bir yıla öte

2008 yılında krizden daha derinleşen bir ekonominin saracağını söylüyor. 2008 krizlerinde yaklaşmakta olan emekçilerin ve buna karşı le bakımından, önümüzdeki olaylara gebe olduğunu söylüyor.

Türk-İş'in 2009 yılı raporuna göre, Ekim ayında 10 aylık bağıli sendikalara üyen atılmış. 44 bin 300 ücretsiz izin verilmiş.

Bursa'daki Türk-İş'in açıkladığı rakamlara göre iki ayda günde o işten atıldığını gösteren bir çok karmalar yaşanmış de çıkarılan işçi sayısı bazen binlerle ifade

analım!

duğunda yaşananlar, önümüzdeki günlerde erin küçük birer örneği olarak görülmeli- nin saldırısı da işçi sınıfının direnişi de çok içekli olacaktır. Kim daha hazırlıklı biçimde üşe girişirse o kazanacaktır.

sonbahar uyarımız, dünya ve Türkiye'nin ya- nomik ve sosyal depremde enkazın altında ayenin kalması, krizde kazananın işçi sınıfı

9 krizi:

Yanda sınıfa saldırılar, yanda sert mücadeleler

başlayan ekonomik ve daha sarsıcı etki- nmik krizin Türkiye'yi ruz. Hem 2001 hem e yaşananlar, krizin etkilerinin işçi sınıfına ı yükselen mücade- müzdeki günlerin ne olduğunu görmemizi

2008-Temmuz 2009 döneminde Türk-İş'e ye 40 bin 755 işçi iş- 40 işçiye ise zorunlu ş.

İş Bölge temsilciliği- mlar 2009 yılının ilk ortalama 265 işçinin eriyor.

İşyerinde işten çı- tı. Büyük işyerlerin- yısını yüzlerle hatta e etmek mümkündür.

Akbank'ta 1500 kişi bir günde kapının önüne koyulurken, Hyundai 800 işçiyi işten atmıştı. Limanlarda 2008 yılında toplam altı bin işçi işten çıkarılmıştı.

İşçi kıyımları şeklinde yaşanan toplu işten atmaların yanı sıra, işyerlerin- de özellikle kriz döneminde patronlar için daha da büyük ayak bağı yaratan sendikalaşmayı bitirmek amacıyla özel saldırılar da gerçekleşti. İşten çıkarmal- larda özellikle öncü işçileri hedef alma- larının nedeni işyerlerinde sendikal ör- gütlenmeyi bitirmektir.

Hem krizin faturasını toplu işten at- malarla işçilere ödetme hem de sendi- kalaşmaya yönelik saldırılarla işçileri örgütsüz hale getirme çabaları, zaman zaman işçi sınıfı saflarında ciddi ve sert mücadelelerin yükselmesine de neden oldu.

Kocaeli'ndeki Tezcan Galvaniz, İs- tanbul Ümraniye'deki Sinter Metal, Bur- sa'daki Asil Çelik, İstanbul Kartal'daki Ünsa işçileri kriz bahanesiyle kendileri- ne yönelen saldırılara fabrikalarını işgal ederek militan eylemlerle karşılık verdiler. İrili ufaklı baş- ka bazı işyerlerindeki işçiler de çeşitli işgal eylemleri düzenlediler. Aralarında Türkiye

burjuvazisinin en güçlü temsilcilerinden Sabancı'nın Kocaeli'ndeki lastik fabri- kası Brisa bile vardı!

Bu militan mücadelelerin yanı sıra kriz bahanesiyle ya da sendikalaştık- ları için işten atılan işçiler, çeşitli grev ve direnişler de örgütlediler. Unilever'in depolarında taşeronda çalışan ve Tümtis'e üye olan işçilerin yedi ay sü- ren ve kazanımla sonuçlanan mücade- leri, yaklaşık bir yıl süren ve başarıya ulaşan Yörsan direnişi, çeşitli beledi- yelerde TİS'lerin tıkanması nedeniyle yapılan kısa süreli grevler, Gebze'de Eczacıbaşı'nın ortağı olduğu E-kart'ta aylarca süren grev bunlardan sadece bazıları.

2008 krizi, burjuvazinin krizden çıkış amacıyla yükselttiği saldırılara ceva- ben işçi sınıfının da sınıf mücadelesi- nin çitasını yükselttiğini, yer yer militan yöntemleri de benimsediğini gösteriyor. Önümüzdeki günlerde daha sarsıcı bir krizin etkilerinin derinden hissedileceği düşünülürse birçok işyerine yayılan sert mücadelelere hazırlık yapma gereği or- taya çıkıyor.

Gerçek diyor ki:

Tüm güçlerimizi seferber edelim! Sert mücadelelere hazırlanalım!

• Sendikalı işçiler sendikalarını harekete geçirerek, sendikalı olma- yanlar da işyerlerinde kendi yöntem- leri ile krize hazırlık amacıyla komi- teler, örgütlülükler kurmalıdır. Kriz anında patronun ilk saldıracağı hak- lar, işyerinde işçilerin sahip olduğu mevziler tespit edilerek, bu alanları korumaya yönelik özel çalışmalar yap- ılmalıdır.

• Sektör ayrımı olmadan, sendi- kalı ya da sendikasız pek çok işyerin- de irili ufaklı işçi mücadeleleri ola- caktır. Bu mücadelelerin yalnız başı- na kazanma şansı düşüktür. Ancak öncü işçiler "hiçbir mücadele yalnız kalmamalı!" şiarıyla hareket etmeli, dayanışmayı yükseltmek ve mücade- leyi yaymak için tüm olanakları sefer- ber etmelidir.

• Sermayenin saldırısı sertleş- tikçe işçinin direnişi de sertleşecek- tir, sertleşmelidir. Fabrika önlerinde aylara yayılan çadırli direnişler ve uzayıp giden mahkeme süreçlerinin yerine yol kesmelerden fabrika iş- gallerine kadar daha ileri mücadele biçimleri kaçınılmaz olarak gündeme gelecektir. İşçi sınıfı bu tür mücade- le yöntemlerine yönelik özel hazırlık yapmalıdır.

• Önümüzdeki dönemde müca- deleler toplu sözleşme masasına, yet- ki tespitine gelmeden çok önce soka- ğa inmek zorunda olacaktır. Sokakta konfederasyon farkına bakılmadan, sendikalı sendikasız ayrımı yapma- dan tüm işçilerin birliğini savunmak gerekir. Sendikaların arasındaki iliş- kiler ve dayanışma güçlendirilmelidir.

DİSK'E ve DİSK'Lİ ÖNCÜ İŞÇİLERE ÇAĞRI:

EKONOMİK KRİZ GELİYOR! SICAK SONBAHARA HAZIRLANALIM

Dünya ekonomik krizi bir depresyon halini almış durumdadır. Bunun anlamı ekonomik çöküntünün kısa sürede toparlanamayacağı ve etkilerinin hem sert olması hem de uzun süreye yayılmasıdır. Avrupa'da depresyon büyük bir çöküntü yaratmak üzere. İflas eden Yunanistan ekonomisinin Avro'dan çıkması büyük bir olasılık. Bu Avrupa çapında büyük bir çalkantı yaratacak ve bu çalkantı hızla kötüye gitmekte olan Türkiye ekonomisini de vuracaktır.

Türkiye krize doğru gidiyor

Türkiye'de büyüme yüzde 3,2'ye geriledi, sanayi üretiminin temposu yüzde 14,3'ten yüzde 2,6'ya düştü ve nihayet ekonomide gelecek daralmanın en büyük habercisi olarak yatırımlar yüzde 7,3 küçüldü. Sermayenin sağlamlığıyla övüldüğü bankacılık sistemi de büyük tehlike altında: Türkiye'nin büyük bankalarının ortakları uçurumun eşiğindeki Avrupa bankalarıdır. Tüm bunlar içinde bulunduğumuz sonbahar aylarının son derece sıcak geçeceğine işaret ediyor.

21 Eylül'de İstanbul'da düzenlenen DİSK Bölge Temsilciler Kurulu'nda bildiri dağı- tarak DİSK üyesi öncü işçilere sıcak sonbahara karşı hazırlık çağrısı yaptık.

ABD seçimleri

Kazı bağırtarak mı yolmak, bağırtmadan mı?

6 Kasım günü, Amerika Birleşik Devletleri halkı başkanlık seçimi için sandığa gidecek. Başkanlık seçiminin yanı sıra Senato'nun üçte biri, Temsilciler Meclisi'nin ise tamamı yenilenecek. Önümüzdeki bir ay boyunca medya sanki bizde seçim yapılıyor gibi bu konuyu devamlı canlı tutacak. Bunda yadırgayacak bir şey de yok. ABD başkanı aynı zamanda kısmen dünya kapitalizminin başkanı gibi bir güce sahip olduğu için bütün dünya bu koltuğa kimin oturacağını merakla izliyor.

İzliyor da, kim seçilse ne fark edecek, o ayrı konu. İşçi sınıfı, yoksullar, siyahiler, Latino'lar, kadınlar ve öteki ezilenler için ABD seçimleri çoğunlukla "Ha Ali Veli, ha Veli Ali" hesabı olmuştur. Cumhuriyetçilerin adayı Mitt Romney, son günlerde, zenginler için düzenlenen bir toplantıda yoksulların kendisine vız gelip tırıs gittiğine benzer birtakım sözleri internete düşünce epeyce sıkışmış durumda. Zaten Romney'nin yardımcılığına aday olan Paul Ryan "köktenpiyasacı" olarak anılabilecek biri. ABD işçi sınıfının ve emekçilerin en önemli tarihi kazanımlarından Medicaid, Medicare ve Sosyal Sigorta Kurumu'na nasıl darbe vurulabileceğine ilişkin berrak planı, bütün hâkim sınıf mensuplarının ağzının suyunu akıtıyor.

Ehveni şer mi, şerrin kendisi mi?

Ama Romney böyle diye Obama'nın "ehveni şer" olduğunu söyleyecek olanlar, ABD siyasi sisteminden hiçbir şey anlamamış olanlardır. Bir kere, bundan dört yıl önce siyahi ve sözde "solcu" bir başkan geliyor diye bayram edenlerin söyledikleri toptan yanlış çıkmıştır. Ama bazıları diyecektir ki, Romney olacağına hiç olmazsa Obama olsun. Bunlar, ABD'de 25 milyon işçinin ya işsiz olmasına, ya da kendi arzusuna aykırı olarak part time çalışmasına onay verenlerdir. Bunlar, ABD'de resmi rakamlara göre beyazların işsizlik oranı yüzde 7,4 iken, siyahi bir başkan döneminde siyahilerin işsizlik oranının yüzde 14,4, yani onun hemen hemen iki katı olmasını onaylamış olmaktadır. Bunlar, ABD'nin Libya'yı bombalamasını ve bütün öteki emperyalist

politikalarını onaylamış olmaktadır. Bunlar ABD'nin en zengin adamları (Bill Gates, serveti 66 milyar dolar; Warren Buffett, 46 milyar dolar; George Soros, 19 milyar dolar) tarafından milyonlarca dolarla finanse edilen bir başkanı yoksullara adres göstermekten çekinmeyenlerdir.

ABD sistemi, 20. yüzyıl başından itibaren Demokrat Parti'nin işçi sınıfının ve ezilenlerin mücadelesini durdurma işlevine yaslanmıştır. Bunu ABD'li yoksullar, siyahiler, latino'ların önemli bir bölümü, bekâr anneler, yani ABD işçi sınıfının en çok ezilmiş olanları anlamışlardır. Bu yüzden, ABD halkının yarısı seçimlerde oy kullanmaz! Bunu ABD emperyalizminin ezdiği ülkelerin yoksul halkı da anlamıştır. Bu yüzden başkan Demokratmış, Cumhuriyetçiymiş, buna bakmadan

dönemsel olarak isyan ederler. Ama bizdeki "solcu" akıldâneler ABD ve dünya halklarına Obama'yı adres göstermekte beis görmezler.

Bir işçi partisi

ABD işçi sınıfı için çıkış yolunun başlangıcı, uzun süredir bellidir. İşçi sınıfı içindeki çeşitli mücadeleciler eğilimleri bir araya getiren bir işçi partisinin inşa edilmesi ve bu partinin iki büyük burjuva partisinin karşısına üçüncü parti olarak çıkması. Bunun için de ilk adım, işçi sınıfını Demokrat Parti'den kurtarmaktır. Bugün seçimlerde Yeşiller'in ve çeşitli sosyalist partilerin adayları mevcuttur. Ne kadar işçi ve ezilen, Demokrat Parti'den kurtarılacak sosyalist adaylara yönlendirilebilirse, gelecek için o kadar adım atılmış olur.

Akdeniz'de sonbahar sıcak başladı!

Eylül ayı Akdeniz'in kuzeyinde sınıf mücadelesine "hoşgeldin!" dedi. 8 Eylül'de Yunanistan solu ve sendikaları Selanik'te sınıf mücadelesinin gelenekselleşmiş açılışını yaptı. 11 Eylül günü Katalonya'nın başkenti Barcelona'da tam 1,5 milyon kişi toplandı. 15 Eylül günü İberya yarımadasının iki komşu ülkesi dayanışma içinde sokağa çıktı. İspanya'nın başkenti Madrid'te on binler kemer sıkıma karşı seslerini yükseltirken, Portekiz'in başkenti Lizbon'da 50 bin kişinin yanı sıra 40 başka kentte de insanlar sokağa çıktı. 26 Eylül günü ise İspanya bu sefer Yunanistan'la eşleşmişti. Atina'da işçi sınıfı, tutarı 10 milyar avroyu aşan yeni kemer sıkıma önlemlerine karşı, Haziran seçimleri ertesinde kurulan Samaras hükümetine karşı düzenlenen ilk genel grevde sesini yükseltirken, Madrid'te "Öfkeliler" hareketi parlamento binasını kuşatmaya çalıştı. Her iki ülkede de polisle ciddi çatışmalar yaşandı, her iki taraftan da yaralılar ve göstericilerden gözaltılar oldu.

Bu eylemlerin anlamını iyi kavramak gerekir. Sınıf mücadelesinin ileri karakolu Yunanistan'da Haziran seçimlerinin kitlelerde yarattığı moral bozukluğu ve yazın

rehaveti geride bırakılmış olmaktadır. Portekiz halkı ise kemer sıkıma tedbirlerine karşı uzun zaman sessiz kaldıktan sonra, sosyal sigorta ödemelerine işçilerin katkıları arttırılırken patronlarınkinin azaltılacağı açıklanınca "artık yeter!" demiştir. Yunanistan ile İspanya'nın her birinin kitle hareketinin bir yıldır karşılıklı olarak oluşturduğu "ittifak"a üçüncü bir ülke adaylığını koymuş olmaktadır.

İspanya'ya dikkat!

En sarsıcı gelişme İspanya'da yaşanıyor. Bir kez, 2011 Mayıs'ında başlayan "Öfkeliler" hareketi bir türlü dinmek bilmiyor, çünkü gençlik içinde işsizlik oranı yüzde 55! Ayrıca, yazın Asturias madencilerinin önce neredeyse silahlı mücadeleye girişmeleri, ardından Madrid'e, bütün İspanya'yı ayağa kaldıran bir yürüyüş düzenlemeleri, işçi sınıfının en geleneksel kalelerinin mücadeleye hazır olduğunu kanıtladı. Ama bugün işin içine yeni bir çelişki giriyor: sınıf mücadelesi ile ulusal sorun iç içe geçiyor. Barcelona'da yapılan 1,5 milyon kişilik dev gösteride "Yeni bir Avrupa devleti doğuyor!"

pankartları Katalonya halkının bağımsızlık özlemini açıkça ortaya koymuştur. Ne var ki, yaklaşık iki yıldır yükselmekte olan bu ulusal talep, şimdi doğrudan doğruya krizin yarattığı sorunlarla iç içe geçmiş bulunuyor. Katalonya'nın ulusal duyarlılığının ayağa kalkmasında, bölgenin Madrid'e olan mali yükümlülüklerini ödeme konusunda sorun çıkarması yatıyor. İspanya'nın ademi merkezîyetçi sisteminde önemli ekonomik özerklikleri olan bölgelerin, son dönemde İspanya merkezi devletine karşı ekonomik bakımdan isyan bayrağını kaldırdıkları biliniyordu. Kendisi çok yakında AB'nin kapısına giderek destek dilenecek olan İspanya, bu arada kendi

bölgelerinin ekonomik sıkıntıları ile boğuşuyor. Katalonya, bu sıkıntıları kendi başına çözmek istiyor. Bağımsızlık şiarının ardında krizin yarattığı bu çelişki de var. İspanya devleti hızla belalı bir döneme gidiyor.

Gerçek, geçen sayısında kapağına "sıcak sonbahara hazırlanalım" yazmıştı. Sıcaklık şimdiden hissediliyor!

Arap sonbaharı ya da kışı değil “Arap Yazı” geliyor!

“Müslümanların Masumiyeti” adlı, İslam’ı ve Müslümanları aşağılayan film yarattığı tepkiler, ABD emperyalizminin ve İsrail Siyonizm’inin lanetlenmesine dönüştü. Tepkilerin doruk noktası, Libya’da ABD Büyükelçisi Chris Stevens ve iki diplomatın öldürülmesi oldu. Protestocuların yer yer şiddete başvurması, Batılı ve Batıcı kamuoyunda Arap baharının, “Arap sonbaharı” ya da “Arap kışı”na dönüştüğü türünden yorumlara sebep oldu.

Batılı ve Batıcı kamuoyu, Arap kitlelerinin emperyalizmin ve Siyonizm’in iki yarıdakısı Tunus diktatörü Bin Ali ve Mısır diktatörü Mübarek’in devrilmesinden büyük bir korkuya kapılmıştı. Sonrasında da Arap devrimini liberal demokratik bir çerçeveye hapsedmek

in için seferber olmuştu. Tunus yoksullarının ve gençliğinin devrimini “Yasemin devrimi” diyerek, Mısır emekçi halkının devrimini ise “Facebook devrimi” gibi çarpıtarak yumuşatma gayretine girdiler. Biz ise, Arap devriminin başladığını ancak devrimin zafere ulaşması için yerli sermayeyi, emperyalizmi ve Siyonizm’i yenilgiye uğratması gerektiğini savunduk.

DİP olarak, Libya’da Arap devriminin bağrına emperyalist bir kamanın sokulduğu tespitini yaptıktan sonra açıkça “Arap devrimi, ne zaman ve hangi aşamada olacağını tam kestirmek mümkün olmasa da, mutlaka ve mutlaka emperyalizm ve Siyonizm’le savaşarak ilerlemek zorundadır” diye eklemiştik.

Şimdi Arap kitlelerinin hedefinde

emperyalistler varken, biz bundan “demokratik” ve “liberal” kaygılar duymayız. Bilakis bu gelişmeyi Arap devriminin ilerlemesinde bir merhale olarak görür ve ne sonbahar ne de kış, olsa olsa sıcağı kavurucu bir Arap yazının habercisi olarak değerlendiririz. Elbette ki, tepkiler ve isyanlar tutarlı bir anti-emperyalist bilinç ve önderlikten yoksundur. Bu durum, ileri atılışların geri çekilmelerle sonuçlanmasına yol açacaktır. Bununla birlikte, Arap devrimini zafere ulaştıracak devrimci önderlik demokratik konferanslarda, BM Genel Kurulları’nda değil emperyalizme ve Siyonizm’e karşı mücadele eden kitlelerin içinde inşa edilecektir.

Kaddafi katledildiğinde ne dediler? Şimdi ne diyorlar?

ABD, AB ve NATO destekli aşiretler Kaddafi’yi linç ettiğinde...

Libya halkı ABD elçiliğini basıp ABD Büyükelçisi’ni öldürdüğünde...

Geldim gördüm ve o öldü!

Bugün Kaddafi’nin kurbanlarını hatırlama günüdür.

Libya’da barışçıl bir başlangıca giden yol açılmıştır.

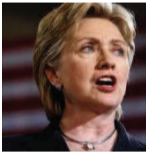
Kaddafi’nin ölümü Libya’nın özgürleşmesi için büyük bir adımdır.

Libya halkının özgürlük, adalet ve demokrasi uğrunda vermiş olduğu mücadelenin zaferle sonuçlanmasından memnuniyet duyuyoruz.

...

ABD
Dışişleri Bakanı
Hillary Clinton

Özgürleşmesine yardımcı olduğumuz bir ülkede nasıl böyle bir şey olabilir?

Britanya
Başbakanı
David Cameron

Güvenli ve özgür bir ülkenin inşasında Libyalılara yardım etmeye adanmış bu insanları şerefle anıyoruz.

Almanya
Başbakanı
Angela Merkel

Şiddet, farklı bir düşünceyi ifade etmenin yöntemi değildir.

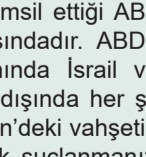
Fransa
Cumhurbaşkanı Sarkozy
ve Başbakanı Ayrault

İnsanlar inançlarına hakaret edildiğine inanıyorlar ve yasaların çiğnendiğini düşünüyorlarsa mahkemeye gidebilirler.

Türkiye
Başbakanı
R. Tayyip Erdoğan

Diplomatları hedef alan terörist saldırıyı en sert şekilde ve nefretle kınıyorum.

Cemaat lideri
Fettullah Gülen

Bu bir vahşettir. Olaydan habersiz insanların üzerine roket atmanın Müslümanlıkla bağdaşır bir yanı yoktur.

Fikir ve ifade özgürlüğü mü dediniz? ABD’de İsrail ve Siyonizm karşıtı fikirler ve ifadeler özgür mü?

ABD Başkanı Barack Obama, fikir ve ifade özgürlüğünü savundukları için “Müslümanların Masumiyeti” adlı filmi yasaklamayacaklarını duyurdu. “Bana da her gün hakaret ediyorlar” diyerek güya Müslümanlarla empati kurmaya çalışan Obama, kendini İslam’ın peygamberiyi yan yana koyarak emperyalist burnu büyüklüğün ve küstahlığın eşsiz bir örneğini daha sergiledi. Obama’nın gerçek düşünceleri ise konuşmasının devamın-

da açığa çıktı: “Batı ve İsrail’e nefreti, politikasının merkezine koyanların dışlanmasının zamanı gelmiştir.” Obama ve temsil ettiği ABD devleti bu sözlerin arkasındadır. ABD üniversitelerinde ve basınında İsrail ve Siyonizm’i eleştirmek dışında her şey serbesttir. İsrail’in Filistin’deki vahşetinden söz etmek Nazi olarak suçlanmanız için yeterlidir. Ünlü ABD’li psikiyatri profesörü Joel Kovel’in, 2008 yılında Siyonizm’i eleştiren bir kitap

yayınlanmasının ardından ABD’nin Bard Üniversitesi’nden uzaklaştırılması bir “fikir ve ifade özgürlüğü abidesi” olarak hatırlardaki yerini korumaktadır. Holokost Endüstrisi başlığını taşıyan kitabında Siyonizmi eleştiren bir başka ünlü ABD’li profesör Norman Finkelstein de DePaul Üniversitesi’nde ayrımcılıkla karşılaşmış ve istifa etmek zorunda kalmıştır.

Dilek Pir

Haşlanmış kurbağa

Gazetemizin Ağustos sayısında hükümetin yarım milyon işçinin toplu iş sözleşmesi hakkını gasp ettiğini yazmıştık. Gerekeceği ise yeni Toplu İş İlişkileri Kanunu çıkartılmadan, çalışma bakanlığı istatistiklerinin açıklanmasının bazı sendikaları yetkisiz kılacak olması idi. Faruk Çelik, 20 Eylül’de yaptığı açıklamada toplu sözleşme için bekleyen işçilere “müjde”yi verdi. Çünkü 19 Eylül’de başbakanlık konutunda Erdoğan Faruk Çelik’le birlikte Türk-İş, Hak-İş, TİSK ve TOBB başkanlarını kabul etmiş ve Toplu İş İlişkileri Kanunu üzerinde **uzlaşma** sağlanmıştı. Meclis açılır açılmaz kanunun ilk sıralarda ele alınması muhtemel.

Uzlaşmanın sağlandığı madde ise, tasarının şu ana kadar en fazla tartışılan yanlarından birisi olan işkolu barajı. Şu an yüzde 10 olan işkolu barajının, tasarı ile birlikte yüzde üçe mi yoksa yüzde bire mi indirileceği konusunda iki taraf anlaşamadığı için görüşmeler tıkanmıştı. Son toplantı ile varılan mutabakat görünürde iki tarafı da küstürmeden aslında patronların gönlünü yapan nitelikte. Faruk Çelik’in yaptığı açıklamaya göre geçişli bir sistemle ana baraj yine yüzde üç olacak. Ama hemen uygulamaya konmayacak. İlk dört yıl yüzde bir, daha sonraki iki yıl yüzde iki ve sonra da nihai olarak yüzde üç uygulanacak.

İnsanların değişim karşısındaki tepkilerini anlatmak için kullanılan bir tabir vardır: Haşlanmış kurbağa sendromu. Eğer bir kurbağayı bir anda kaynar suyun içine atarsanız, kurbağa can havliyle dışarı zıplar ve kendini kurtarır. Ama ılık bir suyun içine koyar ve ürkütmez, suyu yavaş yavaş ısıtırmanız hiç bir şey yapmaz, ta ki çıkacak hali kalmayana kadar. O zaman da çıkamaz ve haşlanıp pişer. Hükümet de aynı şeyi yapıyor. Ama o baştan söylüyor, suyu yavaş yavaş ısıtacağını. Kurbağa suyun ısıtılacağını bilse yine de suya girer miydi bilinmez ama Türk-İş ve Hak-İş balıklama atıyor.

Aslında Türk-İş ve Hak-İş’in niyeti suya girmek değil, kendi koltuklarını korumak için, rakip olabilecek diğer sendikal güçleri suyun içine atmak. DİSK, bugün 70li yıllardaki kadar örgütlü bir konfederasyon olmadığı için Türk-İş’e bu yönüyle bir tehdit değil elbette, ama sonuçta baraj en çok DİSK’e bağlı sendikaları sarsacaktır. DİSK, Türk-İş ve Hak-İş’in uzlaşma eğilimlerini gerekçe göstererek görüşmelerden çekilmişti. 19 Eylül’de başbakanlıktaki toplantının ardından 21 Eylül’de İstanbul’daki DİSK Bölge Temsilciler Kurulu toplantısında DİSK başkanı Erol Ekici, yasaya karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı ile bu amaçla yapılacakları sıralıyor: basın açıklamaları, oturma eylemleri, bildiri dağıtımları...

DİSK, yasaya güçlü bir cevap vermek istiyorsa yasak savmanın dışında bir etkisi olmayan basın açıklamalarını bir kenara bırakıp yüzünü işyerlerine dönmek zorundadır. Güç alacağı yerler sadece işyerleridir. Örgütlü olduğu yerlerdeki gücünü arttırmak, sendikasız işyerlerini sendikalaştırmak için mücadele etmelidir. Krizle birlikte iç içe geçecek farklı mücadele yöntemleri, olası yükselişlere karşı hazırlıklı olmalıdır. Türk-İş ve Hak-İş bürokrasisinin kimin yanında olduğu zaten belli. Ama tabandaki işçileri ayırmak lazım. Türk-İş içerisindeki Sendikal Güç Birliği Platformu, Türk-İş’in yaptığı pazarlıklar ve işbirliği karşısında kendi işçilerini ve Türk-İş içerisindeki diğer işçileri de harekete geçirmeye çalışmalıdır.

Barajların yıkıldığı, yasakların kaldırıldığı bir sendika hakkı ancak hangi sendikadan, konfederasyondan olursa olsun, diyalog ve uzlaşma değil, mücadele yöntemini kullanan işçilerin eliyle kazanılacaktır.

Leyla Edip

Bir acıdan bin acıya göçenler

Dünya çapında yaşadığı derin ekonomik krizde sıkışan uluslararası sermaye, her daim attığı kanlı savaş çılgınlıklarıyla kâr açlığını doyumak, halkları dinsel, mezhepsel, etnik kışkırtmalarla birbirine kırdırmak için elinden geleni yapıyor. Bu barbarlık tarihinin bir noktasında, 6 Eylül 2012'de, Suriyeli, Filistinli ve Iraklı göçmenleri Türkiye'den Yunanistan'a taşıyan bir teknenin batması sonucu 61 kişi hayatını kaybetti. Mahşerin dört atlısı olan hastalık, savaş, açlık ve ölümden kaçarken yaşamları, adalar denizi Ege'de son bulan bu insanların katili, ne tek başına ülkelerindeki trajedi ne de sadece insan tacirleri. Bu oyunun senaryosunu emperyalist kapitalizm ve onun aktörleri yazıyor.

Türkiye dâhil kapitalist devletler, göçmen politikaları aracılığıyla, "yasadışı göçmen" statüsünde gördükleri bu insanlara, ölümlerini "devletin güvenlik zafiyeti" olarak yorumlayıp savaş açıyor. AB, yani yakıla Türkiye'yi bu politikalar konusundaki uyarılarına uymaya çağırıyor. Emperyalist-militarist düzenin sınır rejiminin uygulayıcısı ise Avrupa Birliği Sınır Güvenliği Birimi Frontex. AB'nin komşularıyla olan sınırlarının korunmasını -yani "kaçak" işçilere karşı güvenliğini sağlamak amacıyla oluşturulmuş bir AB kurumu... 2004 yılında kurulan ve AB sınırlarına dair "güvenlik riski ve düzensiz göç raporları" da hazırlayan Frontex, denizlerde tam olarak "kelle avcılığı" ve sınır bekçiliği yapıyor. Göçmenlere karşı askeri operasyonlar düzenliyor, Yunanistan, İtalya ve Fransa sınırlarında yakaladığı göçmenleri, musluklarından lağım akan toplama kamplarına sevk ediyor. Göçmenlere ateş açma konusunda mutlak yetkisi bulunan Frontex ekipleri, Ege Denizi'nde de icraatlarına devam ediyor. Bu ekiplerden kaçmaya çalışan pek çok tekne batıyor ya da batırılıyor. Tabii genellikle, batınca haber olan göçmen dolu tekneler, Frontex tarafından "avlandıklarında" burjuva medyasında anılmıyor. Oysa durum, 2010'dan beri Türkiye-Yunanistan sınırında at oynatan bu ölüm timleri bakımından vaka-ı adiyeden sayılır.

Neo-liberal düzende sermaye her gün, daha esnek çalıştırdığı, daha kolay kapıya koyabileceği kullan-at işçilere ihtiyaç duyuyor. Metalaştırmada bu hareketliliği sağlayabildiği en maliyetsiz unsurlar ise göçmenler. Sermaye için, vahşi göç politikalarıyla her an sınır dışı etmeye hazır olarak beklettiği göçmenler, ucuz iş gücü niteliğinde. Özellikle ABD'nin Meksikalılar'a uyguladığı sistemli göçmen rejiminden örneklenen, göçmenleri ülkeye bir yandan alırken diğer yandan sürekli sınır dışı ederek iş gücünü esnek ve kırılabilir tutma siyasetine "döner-kapı sistemi" ("revolving door") deniyor. Böylece sermaye, hem kayıtlı işçilerle göçmenleri rekabete zorluyor hem de göç hareketini kont-

rol ediyor. Örnek olarak, esnek çalışma düzenine entegre olmaya çalışan Türkiye'de, kısa süre önce, Yabancıların Türkiye'de İkamet ve Seyahatleri Hakkında Kanun'da yapılan değişikliklerle bir yandan göçmenlerin turist vizesiyle Türkiye'de bulunmaları güçleştirilirken diğer yandan, evde temizlik işlerinde çalıştırılacak göçmenlerin istihdamı için kolaylıklar getirildi. Bu göçmenleri işe alan patronlar, asgari ücretin 1,5 katı miktardaki sigorta primi ödemesi yükümlüğünden muaf tutulacaklar. Düzenlemeyle, Türkiye burjuvazisinin bu alandaki "harcanabilir" emek ihtiyacı karşılanmış oluyor. Bunun somut bir diğer örneği ise, Zonguldak Çatalağzı bölgesindeki termik santral inşaatında çalıştırılan binin üzerindeki Çinli işçidir. Türkiye'deki mevzuat gereği, bir yabancı şirket için, getirdiği işçiler kendi ülkelerinde sosyal güvenceye sahipse Türkiye'de sigorta yaptırma zorunluluğu yok. Bu da, sermayenin rahatça tırnaklarını geçirebileceği daha az maliyetli, daha fazla sömürülebilir işçiler demek. Diğer yandan, göçmenlerin örgütsüzlüğü patronların işini kolaylaştıran önemli bir faktör olarak ortaya çıkıyor. Hali hazırdaki bürokratik-gerici sendikal önderlikler bu soruna duyarsız ve göçmenleri kapsayan bir faaliyet yürütmeye niyetli değil. Bu politik kayıtsızlık, "yerli-yabancı" işçi ayrımı yaparak işçi sınıfı içinde milliyetçiliği ve rekabeti körükleyen, burjuva devletin elini sağlamlaştırıyor. Pompalanan ırkçılık ve yasadışılaştırma sebebiyle göçmen işçilerin sunduğu iş gücü daha da kırılabilir hale geliyor. Bu olgunun en şiddetli güncel tezahürlerinden biri Fransa'da yaşanmış; ırkçı-faşist oyları tatmin etmek için göçmen karşıtı politikalara ağırlık veren eski Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'nin iş başında olduğu dönemde "güvenlik sorununu" ve işsizliği göçmenlere bağlaması ve getirdiği şiddete dayalı güvenlik uygulamaları nedeniyle, sokaklar kitlesel eylemlere sahne olmuştu.

Göçmenler, buldukları ülkenin proleter sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Tüm işçilerin sınıf düşmanı ortak ve ortak düşmana karşı ortak savaşım gereklidir. Bir işçinin hangi ulusun burjuvazisi tarafından sömürüldüğünün, bir patronun hangi ulustan işçinin iş gücünü satın aldığı bu kapsamda bir manası yoktur. Sonuç olarak; yurttaş olup olmadığına bakılmaksızın her işçinin, koşulsuz güvence hakkı olmalıdır. Bu bakımdan, yapılan milliyet ayrımına ve bürokratik engellere karşı durulmalıdır. Göçmen işçilerin ekonomik hakları ve politik konuları yurttaş işçilerin mücadelesinden bağımsız değildir. Ve madem ki bu kere de Ege Denizi'nin girdaplarında mağlup olanlar sınıf kardeşlerimizdir, savaşımıza ortak etmek görevimiz, geldikleri ülkelerdeki işçi mücadelesine destek vermek ise enternasyonalist hedefimizdir.

Erkeklerle itinayla kürtaj yapılır!

Sınıflı toplumun hiçbir baskıcı uygulaması sosyalist sanatın keskin eleştirisinden muaf kalmıyor. Devrimci İşçi Partisi'nin Lev Trotskiy Yaz Kampı'nda oynanan "Hamileyim" başlıklı oyun bu gerçeği kürtaj alanında kanıtladı. Kampın en eğlenceli ve aynı dercede öğretici etkinliklerinden biri olan bu oyun, önemli güncel tartışma konularından birine, fantastik bir durum yaratma yoluyla ışık tutuyor.

Oyunda, kürtaj karşıtlarının bir kuruluşunun başkanı olan ve hem karısı, hem kızı istemedikleri gebeliklerle boğuşmakta olan bir adam, çok karmaşık biyolojik süreçler sonunda, oyun bu ya, kendisi de hamile kalıyor. Bağnaz kürtaj düşmanımızın bunu öğrendiği andan itibaren, mesela ceninin yaşam hakkı gibi iddialarını bütünüyle unutarak kürtaj olmaya kararlı olduğunu ilan etmesi, istenmeyen gebelikler karşısında kadınların kürtaj hakkının ne kadar sağlam temellere sahip olduğunu salona incelikli bir mizah yoluyla anlatıyor.

Bu gösteriyi kolektif bir sanat ruhu ile hep birlikte hazırlayan yoldaşlarımız, oyun metnini oluştururken büyük İtalyan oyun yazarı, tiyatro yönetmeni ve oyuncusu Dario Fo'nun "Hamile Adam" oyunundan yararlanmışlar. Onun oyununu almış, karakterlerinden ortamına kadar her şeyi bizim topraklara adapte etmiş, güncelleştirmiş ve birçok yeni unsur katmışlar. Ortaya kötü anlamıyla amatör-üğün hissedilmediği, zevkle seyredilen bir gösteri çıkmış. Oyun hamile erkeği, kürtaj düşmanı Tayyip Erdoğan'a yakın bir iş adamı olarak sunmakla sınıf ve cinsiyet meselelerinin de nasıl iç içe geçmiş olduğunu açık-

ça ortaya koymuş oluyor.

Oyun, salondaki kadın izleyicilerin baskılarının ayağa kalkarak kürtaj konusunda kadınların ve işçi sınıfının taleplerini haykırmalarıyla sonlandırılıyordu. Burjuvazinin ve erkek egemenliğinin eleştirisini hedefleyen bir oyunda, özellikle de devrimci bir kampa çok yerinde bir sondu bu.

Lev Trotskiy Yaz Kampı sakinleri, o güzel yaz gecesi gösterisinden, bir buçuk ay boyunca emek harcayarak yaptıkları hazırlıktan sonra gayet güzel bir performans sergileyen devrimci oyuncularımıza teşekkür duyularıyla ayrıldılar.

Dario Fo kimdir?

"Hamileyim" oyununun orijinalinin yazarı Dario Fo, eşi tiyatro oyuncusu Franca Rame ile birlikte İkinci Dünya Savaşı'ndan günümüze kadar uzayan dönemde İtalyan tiyatrosuna damgasını vurmuş bir ekolün temsilcisidir. İkinci Dünya Savaşı'nda çocuk yaşında (1926 doğumludur) babasına faşizme karşı direniş hareketine destek faaliyetlerinde yardım ederek büyüyen Fo, kahredici mizahıyla kapitalizmi ve burjuvaziyi yerden yere vuran müthiş ustalıklı bir yazardır. Tiyatrosu dolayısıyla İtalyan TRT'si RAI'da yıllarca yasaklanan, mafya tarafından ölümlü tehdit edilen, Katolik Kilisesi tarafından şiddetle kınanan, ABD'den vize alamayan, polislin gazabını üzerine çeken bir yazar. Eşi Franca Rame, 1973'te,

polislin görevlendirdiğinden kuşku edilen bir faşist grup tarafından kaçırılmış ve tecavüze uğramıştır. Hem de 8 Mart günü! Rame, bu olaydan sadece iki ay sonra daha da sert bir faşizm eleştirisi içeren satırlarla yeniden sahneye çıkma cesaretini göstermiştir.

Stalinizm de payını alıyor!

Fo-Rame ikilisi, sadece İtalyan emperyalist burjuvazisinin çeşitli temsilcilerinin değil, dünya çapında Stalinizmin de gazabına uğramıştır. İtalyan Komünist Partisi (İKP) kendisini eleştiren oyunlarına devamlı saldırmıştır. Fo, 1968'de Sovyet tankları Prag'ı işgal edince oyunlarını Çekoslovakya sahnelerinden çekmiştir. 1989'da Pekin'de bir milyon insanın üç hafta boyunca sabahladığı Tien An Men Meydanı hareketi kanla ezilince, Çin yönetimine açık mektup yazarak bu uygulamayı kınamıştır.

Kampımızda oynanan "Hamileyim" oyunu, Fo'nun orijinal oyununun büyük miktarda değiştirilmiş bir versiyonu idi. Ama bu çok uygundur. Çünkü Fo, çok takdir ettiği ortaçağ *Commedia dell'Arte* usulünde, her oyunun oynandığı ortama adapte edilmesini bir ilke olarak savunur.

Bu büyük tiyatro adamı, on yıllar boyunca baskıya uğradıktan sonra 1997 yılında, 70'ini aştıktan sonra, nihayet Nobel ödülü ile ödüllendirilerek sanatının büyüklüğünü burjuvaziye dahi tescil ettirmiştir. Bu vesileyle buradan bu büyük komünist ve anti-Stalinist sanatçıyı selamlıyoruz.

Çin işçi sınıfı isyanda!

Son iki yıldır gazetemizde ve internet sitemizde Çin'deki sınıf mücadelelerine yer veriyoruz. Bu çerçevede, Çin'in dünya sanayi üretimi bakımından oldukça merkezi bir konumda olduğuna, 19. yüzyıl Britanya'sına benzer biçimde, dünyanın atölyesi haline geldiğine dikkat çektik. Buna bağlı olarak Çin işçi sınıfının dünya proletaryası içindeki ağırlığının muazzam biçimde arttığını ve Çin'deki sınıf mücadelelerinin seyirinin dünyanın geri kalanındaki mücadeleler üzerinde ciddi bir etkide bulunacağını vurguladık. 2008'de başlayan büyük depresyon sürecinde Çin'in ekonomik performansının dünyanın geri kalanından (özellikle emperyalist ülkelerden) çok daha iyi olmasına rağmen krizin Çin'i teğet geçmediğini saptamış, depresyonun ilerleyen aşamalarında Çin ekonomisinin daha fazla sıkışacağını öngörmüştük.

Bunun dünya devrimi bakımından en önemli sonucu, Çin işçi sınıfının büyük depresyondan önce başlayan militan mücadelelerinin depresyonun ortesinde daha fazla artması ve yaygınlaşmasıdır. 2010 yazında Çin'de başta otomobil olmak üzere bir dizi sektörde aniden patlak veren zincirleme grevler bu konudaki ilk ciddi sinyaldi. O dönemden beri Çin'in farklı bölgelerinde, farklı sektörlerde çalışan işçilerin daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları talepleriyle düzenlediği grev ve eylemlerin arkası kesilmedi. Artan işçi eylemleri, krizin ortesinde yoğunlaşan rekabetin basıncı altında zaten bunalan Çin sermayesinin kârlarını azaltarak krizi derinleştiriyor, kriz derinleştikçe sınıf mücadeleleri keskinleşiyor. Son haftalarda yaşanan gelişmeler sürecin bu yönde ilerlemeye devam ettiğini gösteriyor.

Apple'in suçları

2010 yazında Çin'deki sınıf mücadelelerinin yükselişine ilk kez dikkat çektiğimiz yazıda Apple ve benzeri şirketlerin taşeronu olarak çalışan, elektronik sektöründe dünyanın en büyük tedarikçi firması olan Foxconn'un fabrikalarından söz etmiştik. Foxconn'un Çin'deki fabrikalarında yaklaşık 1 milyon 100 bin işçi çalışıyor. Bu işçiler yalnızca düşük ücretler, sosyal güvenceden yoksunluk, berbat çalışma ve barınma koşullarından muzdarip değiller. Ayrıca, Apple, Microsoft, Hewlett-Packard gibi büyük firmaların belirli dönemlerde çok fazla ürün tedariki talep etmesi nedeniyle oldukça ağır baskı koşulları altında çalışıyorlar. Kısa sürede

çok fazla üretim yapmaya zorlanan işçilerin dinlenme ve tualete gitme gibi basit hakları dahi kısıtlanıyor. Dahası, güvenlik görevlileri sıklıkla üst aramaları yapıyor. Üzerinde metal eşya bulunan işçiler hırsızlıkla itham ediliyor, ceza alıyor veya işten atılıyor. Ekim 2011'de yayımlanan bir araştırma raporu, Foxconn fabrikalarında çalışan işçilerin yüzde 26'sının amirlerin ve güvenlik görevlilerinin sözlü tacizine uğradığını, yüzde 16'sının ise fiziki saldırıya, dayığa maruz kaldığını ortaya koyuyor. Kısacası, Foxconn fabrikaları sermayenin işçi sınıfına hazırladığı cehennem bir özetidir.

Ancak, bu cehennemın esas sorumluluğunun Foxconn'a değil, başta Apple olmak üzere hepimizin bildiği, büyük uluslararası şirketlere ait olduğunu akıld tutmak gerekiyor. Foxconn fabrikalarındaki sömürü ve baskı düzeni sayesinde elde edilen kârların kısıtlaması Foxconn patronlarına, aslan payı ise Apple gibi firmalara düşüyor. (Apple'in patronu Steve Jobs'ın ölümünden sonra Batı medyasının yanı sıra Türk medyasında da Jobs'ın ne kadar büyük bir deha olduğunu, gençlerin onu örnek alması gerektiğini anlatan bir sürü iğrenç yazı yayımlandı. Bu yazılarda Jobs'ın büyük başarısının kaynağının Çinli işçilerin muazzam sömürsü olduğu gerçeği elbette es geçildi).

Sermaye kaçıyor, mücadele kovalıyor...

Kıyı bölgelerindeki işçi ücretleri grevler ve mücadeleler sayesinde epey yükseldiği için Foxconn bir süredir üretimini ücretlerin daha düşük olduğu Çin'in iç bölgelerine doğru kaydırıyor. İç bölgelerin yerel yönetimleri Foxconn'un kendi bölgelerine yatırım yapması için gayret ediyorlar. Yeni kurulan fabrikalardaki berbat koşulların duyulmaması, işçilerin her türlü eylem ve örgütlenmesinin bastırılması için ellerinden geleni yapıyorlar. Ayrıca, yerel yönetimler staj yapma paravanı altında meslek liselerinde okuyan çok sayıda öğrenciyi bu fabrikalarda komik ücretlerle çalışmaya zorluyorlar. Ancak, Çin'deki işçi mücadeleleri öyle bir düzeye ulaşmış durumda ki, normal koşullarda yeni kurulan sanayi bölgelerindeki işçilerin mücadeleye atılması belki yıllar alabilecekken, iç bölgelerin proletaryası hâlihazırda militanlaşmış durumda.

Son aylarda iç bölgelerdeki Foxconn fabrikalarında ardı ardına mücadeleler

patlak veriyor. Fabrika yönetiminin kendilerine söz verdiğinden çok daha az ücret ödemesini protesto eden Wuhan'daki Foxconn işçileri Şubat ayında fabrikanın damına çıkıp topluca intihar etme tehdidiyle eylem yaptılar ve talep ettikleri ücretleri elde ettiler. Mart ve Nisan'da Taiyuan (Tayyüen) kentindeki Foxconn fabrikasında benzer taleplerle eylemler yapıldı. Haziran ayında ise Chengdu (Çangdu) kentindeki fabrikada binlerce işçi güvenlik görevlileri ile çatıştı.

Foxconn fabrikalarındaki işçi mücadelelerinin en son halkası Eylül sonunda yaşandı. Bilindiği gibi, Apple iPhone 5 telefonlarını çok kısa bir zaman önce piyasaya sürdü. Bu tip ürünlerde en fazla kârın malın piyasaya sürüldüğü ilk birkaç hafta içinde elde edildiği biliniyor. Apple, bu nedenle taşeronu Foxconn'dan son haftalarda büyük miktarda ürün siparişi etti. Artan siparişler işçilere uzun çalışma saatleri, yoğun denetim ve artan taciz olarak yansıdı. Bu baskının bunalttığı işçilerin öfkesi Eylül'ün son haftasında patladı. 23 Eylül akşamı Tayyüen'deki fabrikada birkaç işçinin kendilerini sözlü olarak taciz eden güvenlik görevlileri ile tartışması güvenlikçilerin işçileri dövmeye yeltenmesi ile aniden büyüdü. Olayı duyan 2000 civarında işçi 1500 civarındaki güvenlik görevlisi ile çatışmaya başladı. İşçiler güvenlikçileri fabrikanın dışına püskürttüler. Bunun üzerine fabrikaya 5000 polis gönderildi. Saatlerce süren çatışmaların ardından polisler isyanı bastırdı. Olayın ortesinde yaklaşık 40 yaralının hastaneye kaldırıldığı, yaklaşık 100 işçinin gözaltına alındığı haberi medyaya yansıdı. (Bazı internet siteleri olayın bilançosunun çok daha ağır olduğunu, birkaç işçinin polis tarafından öldürüldüğünü yazdı. Ancak, bu iddialar şu ana kadar teyit edilebilmiş değil.)

Tayyüen'deki isyan, dünyanın atölyesindeki sınıf mücadelelerinin dinmek bilmediğini gösteriyor. Çin ekonomisinin dünya krizinden daha fazla etkilenmesine paralel olarak ülkedeki sınıf mücadelelerinin daha da keskinleşmesi beklenmeli. Çin'deki sınıf mücadelelerinin seyri, üçüncü büyük depresyondan dünya işçileri lehine mi yoksa patronlar lehine mi çıkacağı sorusunun cevabının verilmesine oldukça belirleyici olacak. Dünya devriminin partisi Dördüncü Enternasyonal'in hızla toparlanarak Çin'de örgütlenmesi her geçen gün daha yakıcı bir ihtiyaç haline geliyor.

Mustafa Kemal Coşkun

AKP'nin yeni "eğitim sistemi"

AKP'nin yeni eğitim sistemi tartışılırken, çoğunlukla eğitimin dinselleşmesine, bütün okulların neredeyse birer İmam-Hatip Okuluna dönüştürülmesine vurgu yapılıyor. Bu noktaya vurgu yapılması elbette ki yanlış değil. AKP'nin eğitim politikasının önemli bir boyutudur bu.

Lakin, bu yapılırken başka ve aslında çok daha önemli bir nokta gözlerden kaçırılıyor. Şöyle ki; bilindiği gibi 1980'lerden sonra devlet sosyal işlevlerinden adım adım uzaklaştırıldı. Şimdi sıra eğitime geldi. Yani, eğitim de tamamen piyasalaştırılmaya çalışılıyor. Örneğin 4+4+4 modeli, eğitimi tamamen piyasanın güdümüne sokmaya çalışmak anlamına gelir ki, bu durumda zaten var olan eşitsizlik daha da artacak demektir. Yani bu yeni model, sermayenin de talepleri arasında olduğu gibi, piyasanın ihtiyaçlarına göre insan gücü yetiştirmeyi amaçlamaktadır. Zira olan şey şudur: 5 yaş gibi oldukça erken bir dönemde okula başlatılan çocuklar, 9. sınıfa geldiklerinde (ki 13, bilemediniz 14 yaşına gelmiş olacaklar) nasıl bir mesleği seçeceklerine ilişkin bir tercihte bulunmaya zorlanmaktadır. Burada, öğrencinin yapabileceği üç tane tercih bulunuyor. Ya genel eğitimi, ya meslek lisesini ya da imam-hatip lisesini seçmek zorundalar. Bu tercihin ailelerin ekonomik durumuna göre olacağı çok açık. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da özellikle emekçi ve yoksul ailelerin çocuklarının tercihi, mecburen ya meslek liseleri ya da imam-hatip liseleri olacaktır. Çünkü genel lise eğitimi akademik bir eğitimi hedefler ve dolayısıyla daha uzun ve zor bir dönemi kapsar. Aynı zamanda bu yasayla meslek liselerinin yaygın eğitimin bir parçası olması hedeflenmiştir ve böylece meslek lisesinin 9. sınıfına gelmiş öğrenciler, fabrikalarda ve işyerlerinde "eğitilecek", doğrusu, çocuk işçi olacaklardır. Böylece sermayeye ucuz işgücü yetiştirilmesinin yolu da açılmış oluyor. Tabi ki, mesele sadece bununla da sınırlı değil. Yapılmak istenen şeylerden birisi de, kamunun mesleki eğitimden çekilip tamamen özel sektöre devredilmesi ve meslek okullarının Organize Sanayi Bölgeleri gibi yoğun iş alanlarında açılabilmesidir. Böylece eğitim "sektörü" de bütünüyle sermayenin değerlenme alanlarından birisi olacaktır.

Bunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktur. Başbakanın dersaneler hakkında söyledikleri tam da bu noktaya işaret etmektedir. Ne demişti başbakan dersaneler hakkında? Hatırlayalım: "Ey dersaneler, eğer bu ülkede eğitime, öğretime hizmet veremezseniz gelin okul açın, okullar kurun. Biz de sizden hizmet alımı yapalım, sizin sınıflarınızı öğrencilerle biz dolduralım. Bedeli neyse bunun bedelini biz verelim. Sizi açmakta bırakacak değiliz. Biz yatırımdan kurtulmuş oluruz, siz de hizmetinize aynen devam edersiniz". Basitçe başbakan, dersaneleri kaldırarak okulların önemini artırmaya çalışmıyor, dersaneleri özel okula çevirmeye uğraşmıyor. Bununla da yetinmiyor, öğrencini biz göndereceğiz, hatta parasını da biz karşılayacağız diyor. Çok açık, bu politika kamu kaynaklarını özel şirketlere/okullara peşkeş çekmekten başka bir şey değildir. Diğer taraftan devlet, kendi okullarına para göndermezken, çoğu okul çalıştıracağı emekçiler için parayı öğrenci velilerinden, yani emekçi halktan toplarken, hatta birçok okul kırılan camını bile yaptıramazken, özel okullara öğrenci göndererek üstüne de parasını nereden ve nasıl karşılayacaktır? Elbette, yine emekçilerden, çalışanlardan.

Anlaşılabileceği gibi aslında ortada bir "eğitim" yok, üstelik herhangi bir "sistem" de yok. Bütün hedef, eğitimin piyasalaştırılması, özelleştirilmesi ve sermayeye ucuz işgücü yaratılmasından başka bir şey değil.

Dolayısıyla belki de eğitimin dinselleşmesinden daha önemli olan nokta budur. Bu durumda, sadece eğitim sendikalarının değil bütün işçi sendikalarının ve emek örgütlerinin bu tür bir eğitim politikasına karşı çıkması gerekir. Bu yapılmayıp AKP'nin bu politikasını uygulamasına izin verilirse bundan en başta ve en fazla emekçi çocuklarının etkileneceğini söylemek hiç de kehanet değildir, tersine, apaçıktır.

Balkan Harbi (3)

Sosyalistlerin çözümleri: Balkan Federasyonu

Ekim ayının 8'i, 1912'de Balkan Savaşı'nın başlamasının 100. yıldönümü oluyor. Gerçek gazetesi üç aydır, Osmanlı'nın son demlerinde büyük bir önem taşıyan, Türkiye'nin burjuva devrimine yön veren bu olayın izini sürüyor. Ağustos sayımızda, Balkan Harbi'nin genellikle "II. Meşrutiyet" olarak anılan Hürriyet Devrimi'nin "termidor"u olduğu ortaya konuluyordu. İttihat ve Terakki önderliği, bu aşamadan sonra Osmanlı'nın bütün ulusal gruplarını demokratik bir program etrafında bir araya getirmekten vazgeçecek ve Türkçü bir yönelişi benimseyecekti. Bunun dehşet verici sonuçları olacaktı: Osmanlı'nın I. Dünya Savaşı'na girmesi, sivil asker 3-3,5 milyon insanını yitirmesi; Ermeni soykırımı vb. Ardından, gazetenin Eylül sayısında büyük devrimci Lev Trotskiy'in Balkan Harbi esnasında gazeteci sıfatıyla yazdığı yazıları ele aldık. Bu üçlemenin son kısmında ise, Balkan topraklarındaki büyük çatışmalara ve farklı ulusların burjuvazisinin kan akıtılmasına yol açan ihtirasına karşılık dönemin sosyalistlerinin nasıl bir çözüm önerdiğine bakıyoruz.

20. yüzyılın başlarında, Balkan uluslarının burjuvazileri birbiriyle kapışmaya hazırlanırken, işçi sınıfının temsilcileri olan sosyalistler (hepsi şu ya da bu ölçüde Marksizmin etkisi altındaydı, hepsi İkinci Enternasyonal'le bir şekilde ilişkiliydi) bambaşka bir yaklaşıma sahipti. Bütün Balkan ülkelerinde sosyalist partiler (o zamanki adları "sosyal demokrat" idi) arasında en güçlü yaklaşım, Balkan uluslarını bir araya getirecek bir Balkan Federasyonu'nun tek çözüm olacağı idi. 1910 Ocak ayında Belgrad'ta toplanan Balkan sosyalist partileri, programatik hedef olarak bir "Balkan Cumhuri-

yetleri Demokratik Federasyonu"nu benimsedi. Bu toplantıda Sırbistan, Bulgaristan, Romanya'nın sosyalist partilerinin ve Makedonya, Osmanlı ve Karadağ'dan sosyalist grupların temsilcileri bulunmuştur. Aynı yılın Aralık ayında da bu kez Selanik'te Sırp partisinin, Makedonya'daki çeşitli örgütlerin, İstanbul'dan Hüseyin Hilmi önderliğindeki (Türklerin yanı sıra Rum, Bulgar, Yahudi sosyalistlerini de bir araya getiren) Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın ve Selanikli sosyalistlerin aşağıda anlatılacak olan örgütünün temsilcileri bir araya gelmiştir. Balkanlarda bir federasyon fikri o kadar ileri

gitmiştir ki, bu örgütler bu toplantıyı siyasal birlik hedefine yönelik olarak yapmışlardır.

Trotskiy, geçen sayımızda sözünü ettiği miting kitapları yazılarında birinde, bir örnek olarak Sırp ve Bulgar partilerinin ne kadar zor bir görevle boğuştuğunu anlatır:

"Bulgaristan ve Sırbistan Sosyal Demokrat partileri, Balkanlar'daki işçi hareketinin en olgun temsilcileri, dur durak bilmeden iki cephede çarpışıyor: Bir yandan, kendi hanedanlık yanlısı, şovenist kliklerine karşı, öte yandan çarlığın ve Borsalar Avrupası'nın emperyalist planlarına karşı. Balkanlar'da bir federal cumhuriyet, bu mücadelenin pozitif programı, ırk, milliyet veya devlet sınırları ayrımı olmaksızın Balkanlar'ın bütün bilinçli proletaryasının bayrağı haline gelmiştir" (*Balkan Savaşları*, Arba Yayınları, 1995, s. 50).

Trotskiy bu konuda kendi fikrini ise şöyle ifade ediyor:

"Ancak bütün Balkan milliyetlerinin, İsviçre veya ABD modelinde, demokratik, federal bir temel üzerinde kuracakları tek bir devlet Balkanlar'a iç barışı getirebilir ve üretici güçlerinin esaslı bir gelişimi için gerekli koşulları yaratabilir." (s. 16)

Bu fikrin Balkan sosyalizmi içinde yayılmasında, aslen Bulgar olan, ama Romanya'da ve Fransa'da da militan mücadeleye katılan, Ekim devriminden sonra Rus partisinde yoğun faaliyet gösteren, gerçek bir enternasyonalist komünist olan Kristiyan Rakovskiy'in çok önemli etkisi olmuştur. Bu dönemde İstanbul'a yerleşmiş olan ve Osmanlı Sosyalist Fırkası ile bağlantı olan Parvus Efendi de Balkan Federasyonu fikrinin savunucusudur.

Osmanlı'nın sosyalistleri de!

Balkanlarda federasyon fikri, Osmanlı topraklarında da güçlü bir yankı bulmuştur. Hürriyet Devrimi'nin ana merkezi Selanik'te

1908 yılında kurulan Selanik Sosyalist İşçi Federasyonu, bu programatik hedefi benimsemiş ve açık açık savunmuştur. Önce şehrin Yahudi işçileri tarafından kurulan, ama daha sonra ısrarla Rumları, Müslümanları, Slavları ve "Dönme" olarak adlandırılan "Sabetaycı" işçileri de örgütlemeye yönelik Federasyon'un yayın organı, Sefarat Yahudilerinin dili olan Ladino dilinde *Jornal de Laborador* olarak adlandırılmıştır, ama dört dilde (Ladino, Rumca, Bulgarca, Türkçe) yayınlanmaktadır. Sosyalist İşçi Federasyonu işçi sınıfı içinde güç kazanmış bir örgüttür. Ayrıca, Osmanlı Meclis-i Mebusan'ında en azından bir milletvekili (Vlahof Efendi) vardır. 1910-11 yıllarına ulaşıldığında altı bine yakın taraftarı vardır. Meydanlara daha da fazla insan çıkarmaktadır.

İşte bu örgüt, Balkanlarda ulusal sorunun çözümünü doğrudan doğruya federasyon fikrine bağlamıştır. Örgütün, özellikle 1911'de İtalyan emperyalizminin Trablusgarp'a (yani bugünkü Libya'ya) saldırısı karşısında aldığı tavır çarpıcıdır. Örgüt 10 Ekim'de altı bin kişiyi, 4 Kasım'da ise sekiz bin kişiyi sokağa çıkararak anti-emperyalist bir gösteriyle İtalya'nın saldırısını protesto ederken, aynı zamanda Balkanlar'da federasyon fikrini berrak biçimde savunmuştur. Yan sü-tunlarımızda 4 Kasım mitinginde okunan ve yaygın olarak dağıtılan bildiriden bazı pasajları yayınlıyoruz. Bu yürüyüş için Selanik'e gelmiş olan Rakovskiy de ayrıca bu konuda, Fransızca ve Bulgarca dillerinde üç konuşma yapmıştır.

Bundan bir yıl sonra, Balkan halkları karşılıklı olarak birbirini boğazlamaya girişecekti. Genel olarak Balkan, özel olarak da Osmanlı proleter sosyalizminin federasyon programı, burjuvazinin bütün 20.yüzyıla damgasını vuracak kana susamış milliyetçilik programına karşı insanlığa erkenden yapılmış bir enternasyonalizm çağrısı olarak tarihte yerini alacaktır.

Sosyalist İşçi Federasyonu sekreterinin miting hakkında Enternasyonal'e raporu

"(...) Federasyonumuzun çağrısını bütün sendikalar cevapladı ve toplantıdan önce ve sonra yapılan büyük yürüyüşe onbin kadar işçi katıldı. Sofya'dan özel olarak gelen Dr. Kristian Rakovski SEBK [Sosyalist Enternasyonal Başkanlık Kurulu] adına Fransızca konuştu. Milletvekili yoldaşımız Vlahof Türkçe konuştu. Öteki konuşmacılar Bulgarca ve Ladinoca söz aldılar. Ko-

nuşmacılar büyük bir coşkunlukla alkışlandılar ve ilişkide bir suretini bulacağınız karar bildirisini oybirliğiyle onaylandı.

Kardeşçe selamlar
Sekreter Jozef Hazan"

George Haupt / Paul Dumont, *Osmanlı İmparatorluğu'nda Sosyalist Hareketler*, Gözlem Yayınları, İstanbul, 1977, s. 134.

Osmanlı sosyalistlerinin Balkan Federasyonu çağrısı

"Selanik Sosyalist İşçi Federasyonu'nun düzenlediği ve 4 Kasım günü Selimiye meydanında yapılan mitingde katılan ve sayıları 8.000'e ulaşan Selanik'li sosyalist yurttaşlar ve işçiler:

I - İtalyan hükümetinin, el altından kapitalist Avrupa'nın büyük güçlerinin de rızasını alarak (...) giriştiği eşkiyaca eylemini (...) göz önüne alarak;

a) Genel olarak Avrupalı güçlerin, özel olarak da İtalyan hükümetinin emperyalist siyasetini protesto eder;

b) Osmanlı proletaryasının, dünya proletaryasıyla birlikte genel olarak savaşa ve de bugünkü çatışmanın Balkanlarda doğurabileceği muhtemel kargaşalara karşı mücadele iradesinin kesin ve kararlı olduğunu bildirir; ve

(...)
Balkan halklarının işçi kitlelerini bir demokratik federasyonun çatısı altında birleşmeye götüren dayanışma bağlarını sıkılaştırmak için çalışmayı kararlaştırır,

c) Balkan halklarının kültürel ve siyasal bağımsızlıklarının tam gelişmelerini sağlayacak olanakları yalnızca ve yalnızca bir Balkan Konfederasyonunda bulacaklarını savunur,

d) Balkanlar proletaryasını ve uluslararası proletaryayı; gelecekte demokrasi ve proletaryanın ilerlemesini, Balkanlar'da barışı ve de dünya proletaryasının kurtuluşu amacını güden sınıf mücadelesinin başarıyla yürütülmesi güvencesini sağlayacak olan bu fikrin gerçekleştirilmesi için mücadeleye çağırır."

George Haupt/Paul Dumont, *Osmanlı İmparatorluğu'nda Sosyalist Hareketler*, Gözlem Yayınları, İstanbul, 1977, s. 135-36.